

DEN DANSKE *Stjerne*

NR. 9
SEPTEMBER 1966
115. ÅRG.

DEN *danske* **STJERNE**

Organ for JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nr. 9

SEPTEMBER 1966

115. ÅRG.

Indhold:

Ærbødighed – et tegn på ædelhed og styrke	191
Ophøjelse afhængig af lydighed	192
Fra missionens præsidentskab	193
Af hvilken værdi er ellers kristendommen?	194
Apostelbesøg i den danske mission	196
Amerikanske folkedansere i Danmark	196
Tempelrejsen nr. I	197
»... alle de, som er i gravene, skal høre hans røst«	198
Genealogisk Forening	199
Primary	200
Den danske missions historie	Midtersiderne
Hjælpeforeningen	201
Søndagsskolen	202
G.U.F.	205
Kredslærerindernes Budskab	208
Præstedømmet	209
Personlige nyheder	210

Forsidebillede:

Det berømte klokkeårn i Bern, Schweiz.

Den danske Stjerne udkommer den 1. i hver måned og abonnementsprisen (incl. porto) er i Danmark kr. 13,00 pr. halvår, kr. 25,00 for et helt år, i udlandet \$ 3,00 pr. halvår, \$ 5,00 for et helt år. I løssalg kr. 2,50 pr. nummer.

Betaling kan i Danmark ske gennem postgiro 333.38 til

Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, Priorvej 12, København F. Telefon (01) 34 24 55

Don L. Christensen, missionspræsident, ansvarh. redaktør

Mary W. Kaiser, redaktør

Annoncer: Jørgen W. Schmidt

Ærbødighed

- et tegn på ædelhed og styrke

af *Præsident David O. McKay*

Der er et budskab, som jeg gerne vil indprente, og en appel som jeg gerne vil rette til Kirkens ledere og andre medlemmer. Det, jeg tænker på, er nødvendigheden af mere ærbødighed i vore kirker, og bedre orden og disciplin i vore klasser, ved kvorummøderne og i hjælpeorganisationerne.

Jo mere vi prøver på at dyrke de samme egenskaber som Frelseren, jo stærkere bliver vi i karakter og i åndelighed. Vi burde leve således, at vi kan være modtagelige for den Helligånds inspiration og vejledning.

Jeg ved ikke, hvem det var der skrev, at hele formålet med livet kan sammenfattes i følgende: »At undertrykke materien, så vi kan realisere idealet«. Da jeg læste det første gang, syntes jeg, at jeg kunne omskrive det og sige: Hele formålet med livet er at bringe de dyriske lidenskaber, tilbøjeligheder og tendenser til underkastelse, så vi virkelig kan have Guds Hellige Ånds stadige ledsagelse.

Et af livets hovedformål er at overvinde alle tilbøjeligheder, at styre vor appetit, at kontrollere vore lidenskaber — vrede, had, jalousi, umoral. Vi må overvinde dem, besejre dem, for Gud har sagt: »Min ånd vil ikke dvæle i urene tabernakler, heller ikke vil den for evigt trættes med menneskene.« (Se 1. Moseb. 6:3; Lære og Pagter 1:33).

Selvkontrol er grundlaget for ærbødighed

Princippet selvkontrol er baggrunden for ærbødighed og god orden i klasserne. Jeg ved ikke, hvordan jeg skal definere ærbødighed, men jeg ved, hvordan jeg skal klassificere den eller anbringe den som et ædelt formål, ja, som et af kedetegnene på Guddommen.

Kærlighed er den menneskelige sjæls mest guddommelige egenskab. Jeg er ikke så sikker på, om ikke sympati kommer næst efter den — sympati for de hjemsogte, for vore brødre og søstre, for lidende dyr. Den er en guddommelig lyd!

Mildhed er også en ædel dyd. Den første sætning i det, som nu er kendt som Kærlighedssalmen, lyder således: »Kærligheden er langmodig, kærligheden er mild ...« (1. Kor. 13:4).

I mit sind er jeg imidlertid tilbøjelig til at sætte ærbødighed næst efter kærlighed. Jesus omtalte den første gang i Faderovor. »... Vor Fader, du som er i himlen, helligt werde dit navn ...« (Luk. 11:2). Helliget — at gøre helligt — at holde ærbødig.

Da Jesus rensede templet, var Han fuld af ærbødig vrede, fordi menneskene vanhelligede Hans Faders hus, ved at sælge duer og lam, der skulle ofres. Vekselerere var der for at gøre det bekvemt for dem, som kom fra andre lande,

så de med lokale penge kunne give deres tempelbidrag. Tilsyneladende var de i deres egne øjne retfærdiggjort, men de udførte disse ting i Guds Hus. Vi får at vide, at Han væltede vekselerernes borde og sagde til duesælgerne: »... Tag dette bort herfra; gør ikke min Faders hus til en kræmmerbod!« (Johs. 2:16). Ruskin skrev:

Ærbødighed er den ædlest tilstand, hvori et menneske kan leve i verden. Ærbødighed er et af tegnene på styrke, uærbødighed er et af de sikreste tegn på svaghed. Intet menneske, som spotter hellige ting, vil nå højt. De fine egenskaber i livet må man have ærbødighed for, ellers vil man forsværge dem på prøvens dag.

Charles Jefferson, forfatteren til »The Character of Jesus«, skriver:

Mennesker i mange kredse er dygtige, interessante, bril-lante, men de mangler en af de tre dimensioner i livet. De har ingen horisont opad. Deres konversation stråler, men den er frivol og ofte respektløs. Deres tale er vittig, men uiddet er ofte på bekostning af høje og hellige ting.

Man kan kende en virkelig vittig sjæl på de ting, som han behandler som en bagatel. De bedste humoristiske skribenter undgår at gøre nar af religionen eller af hellige ting. Jefferson fortsætter:

Man finder denne mangel på ærbødighed endda i kir-ken. I ethvert samfund findes der folk, som behandler Guds Hus som de behandler en sporvogn, de kommer og går som det passer dem. Selv vanemæssige kirkegængere forbæver og chokerer én ofte ved deres uærbødige opførelse i Guds Hus. Disse mennesker er ikke uvidende eller barbariske, de er simpelthen uudviklede i den dyd, der hedder ærbødighed.

Orden vigtig i klasserne

Vore klasseværelser er sommetider steder med voldsom larm. Det er her, vi har brug for gode lærere. En lærer, som kan fremsætte en lektie på en interessant måde, vil have god orden, og hvis han eller hun finder elever, som er operske, smider papir omkring, er uopmærksomme, skubber eller sparkes hinanden, så kan han eller hun vide, at lektionen ikke bliver fremført på den rigtige måde. Måske var den ikke engang forberedt på rette måde.

En af vore mødre gik fornyligt hen til en søndagsskoleklasse for at prøve at finde ud af, hvorfor hendes søn var ved at miste interessen. Der var så megen larm, så megen forvirring, så megen støj, at hun folte sig syg om hjertet, og da hun rejste sig for at gå, sagde hun til lærerinden: »Jeg troede, at dette var en søndagsskoleklasse og ikke en galeanstalt!«

Selvkontrol, selvbeherskelse, er et af de grundlæggende

formål med livet. Man ser eksempel på det i Mesterens liv på Fristelsens Bjerg, da Han modstod Fristeren. Der er en lektie for livet for os alle i den fristelse, som Han modstod. Satan frister os hånende, og med mindre vi står imod og har et højere mål for øje end blot at hengive os til eller tilfredsstilles af det fysiske, vil vi blive svage, og Fristeren vil vinde i styrke.

Selvkontrol begynder i hjemmet

Lektien om selvkontrol bør begynde i barndommen i hjemmet. Små børn bør have en følelse af frihed til at gøre som de ønsker, indtil et vist punkt. Ud over dette punkt kan de ikke gå, og det er når denne frihed kolliderer med et andet familiemedlems rettigheder, bekvemmelighed eller behagelighed.

Jeg har før henvist til en oplevelse i en zoologisk have. Den er ganske enkel, og nogle vil måske synes, at vi ikke bør gå til aberne for at belæres. Jeg tror, de kan lære os noget. Søster McKay og jeg stod en dag og så på en abemoder med en nyfødt unge. Hun passede på den, hendes hurtige øje iagttog de andre aber i buret; men hendes lille unge fik lov til at gøre, som den havde lyst til, hoppede rundt, svag i sin spæde alder, holdt fast i stængerne, begynte at klatre, etc. Men når den kom til et bestemt sted, rakte moderen op efter den og bragte den tilbage. Når den kom til et farligt sted, passede moderen instinktivt på den, og sagde: »Tilbage denne vej,« og så var ungen fri igen, men kun indenfor bestemte grænser.

Jeg sagde til søster McKay: »Det er en lektie for, hvordan man skal vejlede børn.«

I klassen skal børnene belæres, have frihed til at diskutere, frihed til at tale, frihed til at deltage i klassearbejdet, men intet medlem af klassen har ret til at forstyrre en anden elev ved at støde til ham eller komme med spottende eller frivole bemærkninger. Jeg mener, at i denne Kirke, i præstedømmets kvorummer og klasser og i hjælpeorganisationerne bør lærere og ledere ikke tillade det. Uorden skader det barn, som er skyld i den. Han bør lære, at når han er sammen med andre, er der visse ting, som han ikke kan gøre ustraffet. Han kan ikke overtræde sine kammeraters rettigheder.

Lad børnene lære denne lektie, medens de er små, fordi de, hvis de går ud i samfundet og prøver at overtræde loven, så vil føle, at noget holder dem tilbage, og vil undgå straf.

God orden udvikler selvkontrol

God orden i klassen er væsentlig for at indpode principet selvkontrol i de unge mænds og unge kvinders hjerte og liv. De vil gerne tale og de vil gerne hviske, men de kan ikke gøre det, fordi det vil forstyrre de andre. Lær selvbeherskelsens kunst!

Ærbødighed skal især give sig tilkende ved nadvermødet, i kvorummoder, i søndagsskolen, i G.U.F., i Primary, ja, og i Hjelpeforeningen. Vor Kirke er en missionærkirke. Folk kommer til vore kirker for at få lys og kundskab, for at få belæring; og de har ret til at finde det, når de kommer. Uorden og ærbødighed burde ikke kolliderede med denne ret.

Jeg bonfader stavspræsidenter, biskopper og hjælpeorganisationernes ledere om at udvikle den kristuslignende egenskab ærbødighed i vore kirker og en bedre disciplin i vore klasser, og jeg tror, I kan være de ledende i denne retning.

Der er sagt: »Thi hvor to eller tre er forsamlede om mit navn, dér er jeg midt iblandt dem.« (Matt. 18:20). Og jeg siger jer, at når Han er tilstede, skulle vi være ærbødige.

En eller anden har sagt, at hvis Shakespears ville komme ind i en af vore kirker, burde vi alle rejse os for at byde ham velkommen, men hvis Kristus kom, skulle vi falde på vore knæ og tilbede Ham.

Gud velsigne vore ledere, som vejleder de unge, til at forøge deres indflydelse på dem, de arbejder iblandt. Herren hjælpe os alle til at helligøre vore kirker, at de virkelig må være hellige steder, hvor vi mødes for at dyrke Gud!

David O. McKay

Ophøjelse afhængig af lydighed

Uddrag af »Man — His Origin and Destiny« af

Joseph Fielding Smith

Ophøjelse til det celestiale rige er en så stor ting, at Faderen er fuldstændig retfærdiggjort ved at gøre den afhængig af streng lydighed mod alle Hans bud. Det celestiale rige er et fuldkomnehedens rige. Alle, som kommer derind, må være grundigt prøvet og blive fuldkomne for at arve det.

Herren har sagt, at gennem deres lydighed vil de, som kommer derind, være helliggjort for al uretfærdighed. Enhver lov, som styrer det, må adlydes. Der kan ikke være nogen opposition mod guddommelig lov, heller ikke kan nogen, der modtager denne belønning, have noget ønske om at forandre eller være uenig i noget, der foregår der, for disse love er fuldkomne. Et menneske kunne lige så godt i den dødelige verden sætte sig op imod tyngdeloven eller en anden af de fastsatte naturlove, som sætte sig imod det celestiale riges love. De er blevet prøvet og bevist og er evige. Da dette er en kendsgerning, kan der ikke være andet end fred og glæde i dette rige.

Ophøjede væsener vil, fordi de har prøvet sig selv ved lydighed mod »hvert ord, der udgår af Guds mund«, blive fuldkomne og være ligesom Han, og som arvinger vil de selv blive guder.

Menneskehedens historie har ganske klart åbenbaret, at lige fra begyndelsen har menneskene været oprørske, med få undtagelser, har været ulydige mod de Guds love, som ville føre dem til fuldkommenhed. Frelserens ord i Bjergprædiken er betydningsfulde, men de er blevet ignoreret og i mange tilfælde misforstået.

Vi forstår godt, at det dødelige menneske ikke kan være fuldkommet, men det u dødelige menneske kan. At nå denne tilstand vil tage tid, og vi har evigheden til det, for vi er bestemt til at leve evigt. I de åbenbaringer, som Kirken har fået i denne sidste uddeling, er denne sag, der ligger ud i fremtiden, gjort ganske klar.

(Fra Church News 5. marts 1966).

Fra missionens præsidentskab

Kære brødre og søstre!

Må jeg allerførst på søster Christensens, vore børns og egne vegne sige tak for den vidunderlige modtagelse, vi fik ved vor ankomst. Det er sandelig en glæde at være tilbage i det vidunderlige land Danmark og se vore mange venner igen og træffe nogle af vore nye medlemmer.

Vi bringer hilsener fra Kirkens Generalautoriteter og de mange venner, I har, og især missionærernes forældre sender deres kærligste hilsener og tak for den støtte og hjælp I yder dem.

Vi vil gerne have, I skal vide, at vor kærlighed til jer og dette vor Himmelske Faders store værk er dybt rodfæstet, og vi lover jer vor yderste støtte til at fremme opbygningen af Guds Rige på enhver retskaffen måde, der er mulig her i Danmark.

Det har været yderst tilfredsstillende og gjort os meget stolte at se den store fremgang i medlemsantallet her i Danmark. Vi føler i sandhed, at det er et tegn på kærlighed til evangeliet og til hinanden indbyrdes. Vi er klar over, at I ved, at der ikke kan være nogen fremgang, uden at vi har en Kærlighedens Ånd til hinanden og et virkeligt ønske i vort hjerte om hinandens lykke. Et godt eksempel er min kompagnon og meddirektør i vor forretning hjemme, broder Richard Jensen, som er villig til at føre forretningen videre, medens jeg er borte. Dette er sand broderlig kærlighed.

Det er vigtigt, at vi tænker på vore brødre og søstre, før vi tænker på os selv, hvis vi virkelig ønsker Guds Ånd hos os og ønsker øget vækst her i Danmark.

Vi er i virkeligheden allesammen missionærer, og jo stærkere vort vidnesbyrd bliver, jo mere ønsker vi at fortælle vore venner om de gengivne sandheder, og på den måde hjælper vi ikke blot andre mennesker til at forstå meningen med livet, men bliver virkelig missionærer, således som vor levende profet, Præsident David O. McKay, har formanet os til.

Som medlemmer af denne sande kirke kan vi ikke opsætte det, men må være positivt indstillet og stå fast på sandheden og ikke være bange for at lade folk vide, at »Jeg er mormon«, at Gud lever, og at vor Kirke bliver ledet af en guddommelig Profet i dag.

Lad os som medlemmer gøre, som Apostel Monson sagde: »Stå fast på vore knæ« og være stolte af vor arv og taknemmelige for Guds Ånd, som har vidnesbyrd til os om sandheden af denne fuldendte måde at leve på, Jesu Kristi evangelium. Må vore hjerter være fulde af kærlighed og vore øjne alene være henvendt på opbygningen af Hans Rige her i Danmark.

Vi udtrykker vor taknemmelighed for det fine arbejde og den gode ånd, som Præsident og Søster R. Earl Sorenson og deres børn har vist, medens de har været i Danmark, og ønsker dem fortsat glæde og lykke.

Don L. Christensen, missionspræsident.

Af hvilken værdi er ellers kristendommen?

af Mark E. Petersen af De Tolv Apostles Råd

Tale ved Generalkonferencen i Salt Lake City, Utah, i april 1966

Vi sidste dages hellige bærer vidnesbyrd om, at Jesus Kristus er verdens Frelser. Han er Forløseren og Messias. Han er Guds guddommelige Son og himlens og jordens Skaber. Midt under forfølgelse og stor modstand udførte Han sin gerning her på jorden og bragte forsoning for hele menneskeheden i stand. Da Han døde på korset, sørgede himlene, ligesom Hans disciple blandt de almindelige mennesker, som troede på Ham. Og alligevel frydede Hans fjender sig, fordi de følte, at ved at overlevere Ham til de romerske bøddler havde de vundet en stor sejr.

Men Kristus var den virkelige sejrherre. På tredje dag efter korsfæstelsen kom Han frem fra graven ved en strålende fysisk opstandelse. Det samme legeme, som var korsfæstet, rejste sig nu, for ikke mere at dø, og åbnede døren til en opstandelse for os alle.

Men Kristus betydede mere end opstandelse, mere end vore håb om udødelighed. Han sagde ikke blot: »Jeg er opstandelsen ...« men Han sagde også »Jeg er ... livet ...« (Johs. 11:25). Han talte om en særlig levemåde, som Han selv repræsenterede. Det er en måde at leve på, en måde, hvorved vi alle kan forme vore daglige vaner efter Hans høje principper. Det er den fuldendte plan for omgang mellem menneskene. Den vil fjerne menneskets umenneskelighed overfor mennesket, enten det er i vort hjem, i vort samfund eller i verden som et hele.

Det var ikke Hans hensigt, at vi blot anerkender Ham mentalt og så leder vore personlige sager, så de passer til vore egne egenkærlige formål. Hans levemåde forudsætter, at vi skal omforme vore vaner og tilpasse vore standarder, så de er i harmoni med Hans lærdomme. Af hvilken værdi er ellers kristendommen?

Han lærte os at overvinde vore fordomme og fjendskaber, for alle menneskelige vanskeligheder kan overvindes, når vi anvender kristuslignende kærlighed.

Et af de største af alle kristne principper gav Han i Bjergprædikenen. Han sagde: »I har hørt, at der er sagt: 'Du skal elske din næste og hade din fjende.' Men jeg siger jer: Elsk jeres fjender, velsign dem, som forbander jer, gør godt imod dem, der hader jer, og bed for dem, som forfølger jer.

så I må vordre jeres himmelske Faders børn; thi han lader sin sol stå op både over onde og gode og lader det regne både over retfærdige og uretfærdige.

Thi hvis I elsker dem, der elsker jer, hvad løn får I så? Gör ikke også tolderne det samme?

Og hvis I kun hilser på jeres brodere, hvad særligt gör I så? Gör ikke hedningerne det samme?« (Matt. 5:43-47).

Og atter sagde Han: »... når du bringer din gave til alteret og dér kommer i hu, at din broder har noget imod dig,

så lad din gave blive dér ved alteret og gå først hen og forlig dig med din broder, og kom så og bring din gave!« (Matt. 5:23-24).

Han lærte os også: »... tilgiver I menneskene deres overtrædelser, vil jeres himmelske Fader også tilgive jer; men tilgiver I ikke menneskene deres overtrædelser, vil jeres Fader heller ikke tilgive jeres overtrædelser.« (Matt. 6:14-15).

Som fortsættelse af udkastet til en god omgang mellem menneskene, sagde Han: »Dom ikke, for at I ikke skal dømmes ...

Hvorfor ser du splinten i din broders øje, men bjælken i dit eget øje lægger du ikke mærke til?

... tag først bjælken ud af dit eget øje, så kan du se klart til at tage splinten ud af din broders øje.« (Matt. 7:1,3,5).

Disse og mange lignende lærdomme dannede Hans program for et godt forhold mellem menneskene. Det er den eneste grundvold til en varig fred.

Som kristne har vi endnu aldrig erkendt den sande mening med Hans navn, Fredens Fyrste.

Er vi så sande kristne? Følger vi Ham virkelig? Er vi villige til at antage Hans principper og efterleve dem? Kristi fred er opnåelig i verden. Han befaler ikke det umulige.

Hvis det ikke var indenfor både mulighedsens og fornuftens rækkevidde at elske vor næste som os selv, ville Han ikke have befaleet det.

Hvis det ikke var muligt at elske vore fjender, ville Han ikke have befaleet det.

Hvis det ikke var muligt for os at vende den anden kind til, at gå den ekstra mil, at give vor frakke og også vor kappe, ville Han ikke have befaleet det.

Hvis det ikke var muligt for menneskeheden at afgøre deres stridigheder i en ånd af broderlighed, barmhjertighed og venlighed, ville Han ikke have befaleet det.

Var det bare tomme ord, da Han gav Saligprisningerne? Talte Han til de kristne i vore dage, så vel som til dem på Hans egen tid, da Han sagde: »Salige er de, som stifter fred, thi de skal kaldes Guds børn.«? (Matt. 5:9). Kan andre være Guds børn?

Kristus er Fredens Fyrste. Men Hans fred vil ikke komme, med mindre vi efterlever Hans lærdomme.

Han er vor Frelser, men Han kan ikke frelse os, hvis vi afslår at gøre, hvad Han siger.

Kristne af i dag må atter påtage sig den gæld at være lydige mod Kristus. Det hjælper ikke at ære Ham med vore læber, hvis vore hjerter er langt fra Ham.

Hvis der er noget, som Herren foragter mere end noget andet, så er det hykleri. Ingen på Hans tid blev sådan for-

dømt som de hykleriske skriftkloge og farisæere, der, som Han sagde: »... renser det uvidende af bæger og fad, men det er rov og umættelighed, der har fyldt dem indvendig«, og »... er som kalkede grave, der jo uvidendigt ser komme ud, men indvendigt er fulde af dødningsbæd og alskens urenhed.« (Matt. 23:25,27).

Forfatteren til Ordsprogenes Bog sagde:

»Seks ting hader Herren, syv er hans sjæl en gru:
Stolte øjne, løgnetunge, hænder, der udgyder uskyldigt
blod,

et hjerte, der udtenker onde råd, fødder, der haster
og iler til ond, falsk vidne, der farer med løgn, og den, som sætter
spild mellem brødre.« (Ordspr. 6:16-19).

Hvis der er noget, der er grundlæggende for kristendommen, er det ærlighed og oprigtighed.

Det er også ærlig handlemåde med og skyldigt respekt for ens medmennesker.

Det er at gøre mod andre, som vi ønsker, at andre skal gøre mod os.

Det er medlidenhed og barmhjertighed.

Det er villighed til at hjælpe dem, der bliver trådt på, at tage vare på de forældreløse og enkerne i deres trang, og at holde sig uplettet af verdens synd.

Der findes ingen sand kristendom uden gode følelser overfor vore medmennesker.

Det er derfor ikke overraskende, at Johannes, den Elskede Apostel, lærte os: »Hvis nogen siger: 'Jeg elsker Gud' og hader sin broder, så er han en løgner; thi den, der ikke elsker sin broder, som han har set, han kan ikke elske Gud, som han ikke har set.«

Og dette bud har vi fra ham, at den, som elsker Gud, skal også elske sin broder.« (1. Johs. 4:20-21).

Det er derfor, at Frelseren sagde, at det andet store bud er at elske vor næste som os selv.

Det er derfor, at Johannes yderligere sagde: »Den, der ikke elsker, kender ikke Gud, thi Gud er kærlighed.« (1. Johs. 4:8).

Og det er derfor, at Paulus's ord blev fortolket således: »Talte jeg end med menneskers og engles tunger, men ikke havde kærlighed, da var jeg et rungende malm eller en klingende bjælde.«

Og havde jeg end profetisk gave og kendte alle hemmeligheder og sad inde med al kundskab, og havde jeg al tro, så jeg kunne flytte bjerge, men ikke havde kærlighed, da var jeg intet.

Og uddelte jeg end alt, hvad jeg ejer, til de fattige og gav mit legeme hen til at brændes, men ikke havde kærlighed, da gavnedte det mig intet.« (1. Kor. 13:1-3).

Frelseren understregede bestandigt de »tungere sider« ved loven, og det var ikke ritualerne og heller ikke de ydre tegn på fromhed.

Det var de kristelige handlinger, som karakteriserede den Barmhjertige Samaritan; det var udtrykkene for, hvad nogle har kaldt »den menneskelige venligheds mælk«.

Læg mærke til Hans beskrivelse af Dommens Dag:

»Men når Menneskesønnen kommer i sin herlighed, og alle englene med ham, da skal han sætte sig på sin herligheds trone.«

Og alle folkeslag skal samles foran ham, og han skal skille dem fra hverandre, ligesom hyrden skiller fårene fra bukkene.

Og han skal stille fårene ved sin højre side og bukkene ved den venstre.

Da skal kongen sige til dem ved sin højre side: Kom hid, I min Faders velsignede! arv det rige, som har været jer beredt fra verdens grundvold blev lagt.

Thi jeg var sulten, og I gav mig at spise; jeg var tørstig, og I gav mig at drikke; jeg var fremmed, og I tog jer af mig;

jeg var nøgen, og I gav mig klæder; jeg var syg, og I så til mig; jeg var i fængsel, og I besøgte mig.

Da skal de retfærdige svare ham og sige: Herre! når så vi dig sulten og gav dig mad, eller tørstig og gav dig at drikke?

Når så vi dig fremmed og tog os af dig, eller nøgen og gav dig klæder?

Når så vi dig syg eller i fængsel og besøgte dig?

Og kongen skal svare og sige til dem: Sandelig siger jeg eder, hvad I har gjort imod en af mine mindste brødre dér, har I gjort imod mig.

Da skal han sige til dem ved den venstre side: Gå bort fra mig, I forbandede! til den evige ild, som er beredt djævelen og hans engle.

Thi jeg var sulten, og I gav mig ikke at spise; jeg var tørstig, og I gav mig ikke at drikke;

jeg var fremmed, og I tog jer ikke af mig; jeg var nøgen, og I gav mig ingen klæder; jeg var syg og i fængsel, og I så ikke til mig.

Da skal også de svare og sige: Herre! når så vi dig sulten eller tørstig eller fremmed eller nogen eller syg eller i fængsel uden at tjene dig?

Da skal han svare dem og sige: Sandelig siger jeg eder, hvad I ikke har gjort imod en af mine mindste dér, har I heller ikke gjort imod mig.

Og disse skal gå bort til evig straf, men de retfærdige til evigt liv.« (Matt. 25:31-46).

Sand kristendom er alt, hvad denne verden i virkeligheden trænger til. Den er medicinen for al vor dårlighed. Den kan kurere alle vore besværligheder. Men den kræver tro og gerninger, og meget af begge dele.

Den kræver et nyt syn på kristendommen fra alles sider, og en større villighed til at anerkende den og efterleve den.

Når vi ser den nuværende udbredte misligholdelse af Messiasens grundlæggende lærdomme, begynder vi at spekulere på, hvor mange kristne der i virkeligheden findes i verden.

Er vi kristne, hvis vi er uretfærdige overfor vor næste? Er vi kristne, hvis vi er uærlige, eller hvis vi tager vor tilflugt til rænker, bedrag og falskhed? Er vi virkelig kristne, hvis vi ikke finder nogen plads i vort liv for den Gyldne Regel?

Vi »kristne« trænger til at få et nyt syn på sand kristendom og spørge os selv, om vi er villige til at blive Frelserens sande disciple. Sande disciple vil følge Ham og gøre Hans vilje. Derved kan vi kende, at vi elsker Ham — hvis vi holder Hans befalinger.

Jesus er Kristus. Han er Guds Søn. Han er verdens Frelser, men Han vil ikke frelse os, hvis vi ikke efterlever den Gyldne Regel. Han vil ikke frelse os, hvis vi ikke forstår og efterlever kærlighedens lov. Han vil ikke frelse os, hvis vi fornægter det andet store bud: »Du skal elske din næste som dig selv.« (Matt. 22:39).

Det er mit oprigtige håb og min bøn, at vi som sidste dages hellige, at vi som kristne over hele verden, virkelig kan lære Kristus at kende, og vide, at de tungeste sider af loven er de sider, som virkelig vil frelse os, og om dette beder jeg oprigtigt i vor Herre Jesu Kristi hellige navn. Amen.

✠ ✠

✠

Apostelbesøg i den danske mission

Ved distriktskonferencerne, som afholdes den 3. og 4. september i København distrikt og 10. og 11. september i Jylland distrikt, vil missionen få besøg af ældste Howard W. Hunter af De Tolv Apostles Råd.

Apostel Hunter blev kaldet som apostel ved oktober-konferencen 1959 i Salt Lake City, Utah, efter at have været stavspræsident for Pasadena Stav i Californien.

På mødere side er apostel Hunter af dansk afstamning, idet hans moder, Nellie Marie Rasmussen Hunter, er datter af danske mormoner, som emigrerede til Amerika fra Danmark. Ældste Hunter er født i Boise, Idaho, den 14. november 1907, og hans fader er John William Hunter. Før sin kaldelse til medlem af De Tolv Apostles Råd var han en kendt sagfører i Los Angeles og medlem af sagførerrådet i Los Angeles og i Staten Californien. Han var desuden medlem af direktionen i en række industriforetagender.

Hans fremragende lederskab og dygtighed til at organisere og bringe et program til udførelse med beslutsomhed og udholdenhed har vundet respekt hos alle, som arbejder sammen med ham. Han har et venligt smil og en blød og behagelig stemme. Bag denne fordringsløse og behagelige personlighed findes en dynamisk leder.

Apostel Hunter elsker bøger og har et stort bibliotek med Kirkens litteratur. I hans samling af Kirkens bøger findes mange sjældne skrifter, som ellers er udsolgt. Familiehistorie og genealogisk arbejde er også blandt hans specielle interesser, og gennem sin faders linie er han i stand til at spore sine forfædre tilbage til pilgrimsfædrene og grundleggerne af republikken.

Amerikanske folkedansere i Danmark

På utallige opfordringer har folkedansere fra Brigham Young University i Provo, Utah, endnu engang været på tourné i Europa, og i dagene 27., 28. og 29. juli gav de opvisninger i Danmark.

Onsdag den 27. oprådte de i »Friheden« i Aarhus, torsdag den 28. i »Karolinelund« i Aalborg, og fredag den 29. to gange i København, nemlig kl. 14 i De Gamles By og kl. 19 på Bellahøj Fritlusteater.

Alle steder gjorde de stor lykke med deres danse, som denne gang var blevet fornyet med bl. a. Charleston, som de dansede med smittende humør og underfundigt lune; i det hele taget er et af de mest karakteristiske træk ved deres danse, at de bliver danset med en umiddelbar glæde, som viser, at de selv morer sig kosteligt, medens de danser. Vi så også også gammeldags squaredance og andre danse

fra pionertiden, og ind imellem var der sang og musik, violin og guitar, også udført af deltagere fra holdet, endvidere en indianer, som dansede nogle imponerende indianerdanse, bl. a. en dans med 22 ringe, som han arrangerede på de mest utrolige måder, medens han dansede med dem.

På Bellahøj Friluftsteater var der trods den truende himmel, som dog holdt tør indtil opvisningen var forbi, samlet 1100—1200 tilskuere, hvoriblandt mange ikke-medlemmer, som fik en strålende oplevelse i de idylliske omgivelser, et »amfiteater« med græsklædte tilskuerpladser og græsklædt scene med træer i baggrunden, et sted, som vist ikke er kendt af ret mange mennesker, selv ikke af københavnere, som blev helt forbløffede over at finde et sådant sted lige bag ved højhusene.

M. K.

TEMPELREJSE nr. 1

Endnu en gang oplevede de danske søskende en vidunderlig, opløftende rejse til templet. I dagene 11. til 14. juli deltog godt og vel 100 voksne og ca. 60 børn i de danske sessioner i templet, og vi er stolte over at kunne sige, at der i de fire dage blev udført flere ordiancer, end der nogensinde før er blevet udført i et tilsvarende antal dage i templet i Schweiz.

Vi udførte ialt følgende ordiancer:

<i>Døb for døde:</i>	mandlige	740
	kvindelige	420
	ialt	1160
<i>Ordiancer for døde:</i>		287
<i>Endowments (levende):</i>	Mænd	11
	Kvinder	11
	Ialt	22
<i>Endowments for døde:</i>	Mænd	287
	Kvinder	372
	Ialt	659
<i>Beseglinger</i>	Levende	8
(Hustruer til mænd):	Døde	67
	Ialt	75
<i>Beseglinger</i>	Levende	10
(Børn til forældre):	Døde	249
	Ialt	259
	Ialt	2462 ordiancer

PS: I templet er glemt en *dansk sangbog* (en af de store blå). Vi har fået den med hjem til Danmark, og den kan afhentes på DEN DANSKE STJERNES kontor (hverdage kl. 8—14, undtagen lørdag).

»... og alle de, som er i gravene, skulle høre hans røst«

af *President Joseph Fielding Smith* af Det Første

Præsidentskab

»Sandelig, sandelig siger jeg eder, den time kommer, ja, er nu, da de døde skal høre Guds Søns røst, og de, som hører den, skal leve.

Thi ligesom Faderen har liv i sig selv, således har han også givet Solnen at have liv i sig selv.

Og han har givet ham magt til at holde dom, fordi han er Menneskeson.

Undres ikke herover! thi den time kommer, da alle de, som er i gravene, skal høre hans røst, og de skal gå frem: de, som har gjort det gode, for at opstå til liv, men de, som har øvet det onde, for at opstå til dom.« (*Johs. 5:25-29*).

Opstandelsen må blive lige så altomfattende som faldet var. Derfor omfatter den alting på jorden og jorden selv, for jorden fik del i den ændrede tilstand efter Adams og Evas overtrædelse. Ikke blot blev jorden forandret, men den samme tilstand af dødelighed kom også over hver eneste levende skabning. Derfor må der blive en genoprettelse, ikke blot af Adam og Eva og deres efterkommere, men også af jorden selv og alle levende skabninger på dens overflade.

Vi har fået vidnesbyrd om opfyldelsen, i hvert fald delvis, af de forudsigelser, som Jesus fremsatte til sine disciple med hensyn til alle tings genoprettelse. På den tid, da Jesus kom frem af graven, fulgte der en opstandelse, og Mattæus har om dette skrevet:

»Og gravene åbnede sig, og mange af de hensovende helliges legemer opstod,

og de gik ud af gravene og kom efter hans opstandelse ind i den hellige stad og viste sig for mange.« (*Matt. 27: 52-53*).

Hvorfor skulle noget menneske tvivle på sandheden om den altomfattende opstandelse? At vor Frelser levede, at Han døde på korset og opstod på den tredje dag, er attersteret af guddommelige vidner. At Mattæus's, Johannes's og Peters skrivelser angående opstandelsen bærer vidne om det, er, eller burde være, udenfor enhver diskussion. Det er en pligt og et privilegium for ethvert medlem af Kirken at have et guddommeligt vidnesbyrd om denne store sandhed. Vi ved det, for vidnesbyrdet ligger foran os i skikkelse af det bestemte og positive vidnesbyrd fra Profeten Joseph Smith, Oliver Cowdery og andre, som i denne uddeling har stået i Guds Søns guddommelige nærhed! Det er ydermere en pligt for ethvert trofast medlem af Kirken at vide for sig selv, gennem den Helligånds kraft, som er givet ham, at Jesus lever, at Han døde og lever igen, ikklædt herlighed og majestæt, og at Han hersker sammen med sin Fader i himlen.

Vi ved også, fordi Herren har åbenbaret det, at gennem vor Forløssers kærlighed skal ikke alene de, som tror på Ham og holder Hans befalinger, komme frem fra graven, men denne store velsignelse er blevet givet til alle, ikke kun de retfærdige, men at den også vil komme til enhver

anden levende skabning. Retfærdigheden kræver, at der skal være denne altomfattende genoprettelse. Jakob, Nephis broder, har forkyndt denne store sandhed ved åbenbaringens ånd med følgende ord:

»Thi ligesom døden rammer alle mennesker, må der nødvendigvis også være en kraft til opstandelse for at opfylde den store Skabers nærige plan, og opstandelsen må nødvendigvis blive mennesket til del, fordi det er faldet, og faldet kom på grund af overtrædelse, og da menneskene faldt, blev de forstodt fra Herrens åsyn.

Derfor er det nødvendigt med en altomfattende forsoning; thi uden den kunne denne forkærlighed ikke iføre sig uforkærlighed, og den første dom, som kom over mennesket, måtte nødvendigvis have været evindeligt, og da måtte dette kod nedlægges for at råдне og hensmuldre i dets moderjord for ikke mere at oprejses.« (*2 Nephi 9:6-7*).

Vi har derfor den vished, at opstandelsen skal nå ud og omfatte enhver skabning, ja, jorden selv. Thi denne jord må renses for al uretfærdighed og krones med herlighed og evigt liv. Til Profeten Joseph Smith gav Herren denne strålende åbenbaring:

»Og alter, sandelig, sandelig siger jeg jer, at når de tusinde år er til ende, og menneskene atter begynder at fornægte deres Gud, da skal jeg kun skåne jorden en kort tid.

Og da skal enden komme, og himlen og jorden skal fortæres og forgå, og der skal blive en ny himmel og en ny jord.

Thi alt det gamle skal forgå, og alting skal blive nyt, selv himlen og jorden og deres hele fylde, både mennesker og dyr, fuglene i luften og fiskene i havet.

Og ikke et hår eller mindste smule skal gå tabt, thi det er min hænders værk.

Men se, sandelig siger jeg jer: Førend jorden forgår, skal Mikael, min ærkeengel, blæse i sin basun, og da skal de døde opvågne, thi deres grave skal åbnes, og de skal komme frem, ja, alle.

Og de retfærdige skal samles på min højre side til evigt liv; og de ugudelige på min venstre side vil jeg skamme mig ved at bekende for min Fader.

Derfor siger jeg til dem: Vig bort fra mig, I forbandede, til den evige ild, som er beredt djævelen og hans engle.

Og se, nu siger jeg jer, at jeg har aldrig nogensinde sagt med min egen mund, at de skal komme tilbage derfra; thi hvor jeg er, kan de ikke komme, for de har ikke magt dertil.

Men kom i hu, at alle mine domme ikke er forkyndt for menneskene. Men, som ordene er udgået af min mund, således skal de også opfyldes, og de første skal blive de sidste og de sidste de første i alt, hvad jeg har skabt ved min almågts ord, hvilke er min Ånds kraft.« (*L. & P. 29:22-30*).

Genealogisk Forening

Kontrollering af skemaerne i grenen

Formålet med, at de genealogiske skemaer skal kontrolleres i grenen, er at hjælpe med til at lære de hellige, hvorledes de skal udfylde familieskemaer, som kan godkendes. Fejl kan blive rettet hurtigt på lokal basis, for skemaerne når Genealogical Society i Salt Lake City, som skal behandle dem til tempelarbejdet. Ved at fjerne fejl, som den der har udfyldt skemaerne har lavet, for skemaerne bliver sendt til Amerika, kan skemaerne behandles hurtigt og effektivt, og tempelarbejdet kan blive udført uden forsinkelse. Kontrolleringen af skemaerne i grenene har allerede bevist sin værdi: 78 pct. af de skemaer, der bliver sendt ind og som er blevet kontrolleret, bliver godkendt som nøjagtige og komplette, i modsætning til, at kun 22 pct. af de skemaer, som ikke er kontrolleret, kan godkendes. Værdien af dette program vil forøges, hvis biskopper (grenspræsidenter) og højpræsternes gruppeledere i alle Kirkens warder og grens vil planlægge, koordinere og kontrollere dette skemaundersøgsarbejde.

I genealogien er det nødvendigt, at alle medlemmer fanger »ånden« i de genealogiske regler og standarder.

Hvis skemaundersøgerne vil undervise i den korrekte fremgangsmåde og flittigt hjælpe medlemmer til at få et ønske om at gøre det, der kræves af dem, vil de hellige arbejde utrætteligt på at skabe acceptable skemaer. Når de hellige først én gang kender og forstår de regler og standarder, der ventes af dem, vil de holde fast ved dem.

Tålmodighed og takt fra undersøgerens side, tilligemed en sand hjælpsomhedens ånd, vil sikre, at ånden og ikke bogstaven præger undersøgsprogrammet. »... thi bogstaven slår ihjel, men ånden gør levende.« (2. Kor. 3:6). Det var ikke hensigten, at Apostlen Paulus ville tilintetgøre loven i sine breve til de korintiske hellige. Guds love kan ikke ignoreres eller tilsidesættes. På noget lignende måde skal skemaundersøgerne ikke stille sig op som censorer for at håndhæve de genealogiske regler og standarder, men de skal fange ånden i undersøgsprogrammet og lære at være lærere og hjælpere og således hjælpe de hellige i en sand kærlighedens ånd, så der kan udfyldes korrekte og acceptable skemaer.

Hvis undersøgerne vil gå ind til de pligter, der er pålagt dem, med en andægtig ånd, fuld af kærlighed til medlemmerne i wardet eller grenen og til det genealogiske ansvar, som er pålagt de hellige i de sidste dage, vil skemaundersøgsprogrammet i wardet og grenen lykkes og blive et af de største hjælpemidler til at fremme tempelordenarbejdet, som nogensinde er blevet udkastet.

Hvis skemaundersøgerne lejlighedsvis inviteres med til grenens præstedømmes eksekutivmøder for at forklare præstedømmets ledere, hvad undersøgsproblemerne er, kan præstedømmets ledere hjælpe med til at løse disse proble-

mer sammen med deres kvorummedlemmer. Højpræsternes gruppeleder er officielt ansvarlig for kvaliteten af skemaundersøgerens arbejde og bør lære dem at være lærere og ikke censorer.

Wardets eller grenens skemaundersøgere bør stille sig til disposition ved ugentlige klasser for præstedømmet i G.U.F., hvis præstedømmets ledere beder dem om det, for at de kan give særlig instruktion eller træning. De skal ikke undervise klassen eller optage hele tiden, men skal hjælpe lærerne på enhver mulig måde, når præstedømmets ledere anmoder derom.

Registreringen i Anetavle-Henviisningstjenesten (PRS) skal også gå gennem skemaundersøgsprocessen, for de bliver sendt til Genealogical Society. I sådanne tilfælde behøver kun én undersøger at kontrollere blanketterne. PRS-blanketter, som er rede til kontrollering, skal sendes til højpræsternes gruppeleder til kontrollering, for de sendes til Genealogical Society.

Den Genealogiske Instruktionsbog er udarbejdet for at hjælpe Kirkens medlemmer ved udarbejdelsen af familieskemaer, der indsendes til Genealogical Society til behandling for tempelarbejde. Denne håndbog skal betragtes som en vejledning, for hvis skemaer udfyldes i overensstemmelse med disse regler og fremgangsmåder, kan de behandles af Genealogical Society uden forsinkelse. Genealogical Society afviser ikke skemaer, hvor der findes formelle fejl, som ikke påvirker den virkelige identifikation af personer på skemaerne. Men formelle fejl forsinkere behandlingen og resulterer derfor i forsinkelser ved kontrolleringen. Af denne grund skal skemaer, der indsendes til behandling, være i overensstemmelse med de regler for udfyldelse, der findes i instruktionsbogen. Det er skemaundersøgerens pligt at opmuntre grenens medlemmer til at overholde disse regler. Hvis alle indførsler på hvert familieskema er blevet opført nøjagtigt i overensstemmelse med de opstillede regler, kan skemaet sendes uden forsinkelse. Hvis indførslerne ikke er i overensstemmelse med reglerne, bør undersøgeren bruge denne lejlighed til at undervise dem, der har udfyldt skemaerne, i reglerne og forklare fordelene ved at rette sig efter reglerne ved fremtidigt arbejde.

Kontrolliste over punkter, der SKAL være i orden

Følgende er en kontrolliste over de punkter, der skal findes på familieskemaer, for de kan godkendes af grenens skemaundersøgere:

1. Identifikationsoplysninger for hver person, der er opført:
 - a) Efternavn
 - b) Fornavn(e)
 - c) Køn

d) Fødselsdato (eller dødsdato i folkekirken)

e) Fødested (eller døbssted)

2. *Henvisningsoplysninger:*

a) Oplysningskilde

b) Navn og adresse på indsenderen

c) Familierepræsentant

d) Slægtskabsgrad

Der bør kun være få indsendte skemaer, hvor kun det minimumskrav til identifikation, som er anført herover, vil være de eneste oplysninger på et familieskema. *Kun, hvor oplysninger ikke er tilgængelige, bør de udelades.* Men da grenens skemaundersøgere kun er ansvarlig for at kontrollere selve udfyldelsens korrekthed og ikke skal være dommere over de helliges efterforskningskvalitet, er de eneste tilfælde, hvor skemaundersøgerne skal afvise skemaer på grund af manglende oplysninger, de tilfælde, hvor ovennævnte krav ikke er imødekommet.

Endvidere skal skemaer enten være maskinskrevne eller skrevet tydeligt med blokbogstaver med sort eller blåsort blæk. Blåt blæk kan ikke godtages, da det ikke er godt at microfille. Kun originale skemaer kan anerkendes. Karbonpapkopier eller skemaer, der er mangfoldiggjort ad fotografisk vej, vanskeliggør behandlingsprocessen, og kan derfor ikke godtages.

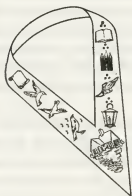
Undersøgerne fungerer både som lærere og rådgivere og som undersøgere. De hellige skal være i stand til at rådspørge sig med dem på et hvilket som helst tidspunkt,

enten i deres hjem, pr. telefon eller i grenen. Hvis undersøgerne underviser i en venlig samarbejdsånd, lærer de hellige de krævede genealogiske regler og standarder for, hvordan man nedskriver oplysningerne. Ved at bruge tid og arbejde på at foretage de nødvendige rettelser lærer de hellige den korrekte fremgangsmåde og er ikke så tilbøjelige til at lave fejl på fremtidige skemaer.

Hvis der opdages fejl, hefter undersøgerne en seddel på skemaerne, så den der har udfyldt dem, selv kan foretage rettelserne. Undersøgeren må aldrig selv forandre eller sætte mærker på selve skemaerne. *Skemaer med rettelser er acceptable.* Det er ikke nødvendigt at skrive skemaerne om igen efter kontrolleringen, med mindre der er så mange fejl eller fejlenes art er sådan, at skemaerne bliver uleselige eller vanskelige at tyde efter rettelser.

Ansvar for at udfylde acceptable skemaer er det enkelte medlems forpligtelse. Kirken har sørget for retningslinier til skemaernes antagelighed, men de hellige er selv ansvarlige for at følge de opstillede regler og standarder. Hvis stavs-, wards- (grens-) og kvorumledere føjer deres indflydelse og opmuntring til skemaundersøgerne som lærere, vil denne del af arbejdet trives. Et mildt, forklarende ord til de hellige vil opmuntre dem til at samarbejde ved at skabe en optegnelse, som vil være »værd at antages« for Herren.

(Fra Improvement Era, juni 1966).

PRIMARY

Hvorledes man begynder et skænderi

Der var engang en hensynsløs gammel høne i gårdens hønsegård. Uden at hun tænkte over det, kom hun til at træde en and over tærne. Det var ikke hendes mening at gøre det, og hun generede ikke anden synderligt; men anden blev ærgerlig og sagde: »Det skal du få betalt!« Så fløj anden på den gamle høne, og under denne manøvre kom hans vinger til at slå mod en gammel gås, der stod nærved.

Den gamle gås blev vred og troede, det var med vilje, så han sagde til anden: »Det skal du få betalt!« Og så fløj han på anden. Og lige idet han gjorde det, rev hans klør en rift i skindet på en kat, der lå og tog solbad!

»Det skal du få betalt!«, mjavdede katten, mens den fór mod gåsen; men da den sprang, ramte dens fod en vædder.

»Det skal du få betalt!«, råbte vædderen, og den satte ud for at fange katten, men netop da løb en hund forbi, og vædderen rendte hunden over ende.

»Det skal du få betalt!«, goede hunden og satte efter vædderen, og den løb så hurtigt, at den ikke kunne undgå koen, som stod ved gærdet, og løb lige »panden imod hende!«.

»Det skal du få betalt!«, muh'ede koen, og hun begyndte at løbe efter hunden.

Men hunden nåede op bagved en hest, og koen efter den kom i sit hastværk til at sære hesten med sine horn.

»Det skal du få betalt!«, vrinskede hesten og fór efter koen.

Sikken et halloj der blev. Anden vraltede efter hønen, gåsen efter anden, katten løb efter gåsen, vædderen efter katten, hunden efter vædderen, koen efter hunden og hesten efter koen. Og altsammen bare fordi hønen kom til at træde anden over tærne!

»Hov, hov!«, råbte bondemanden, da han så den store forvirring. »Hvad er nu det her for noget?!« Han løb ind midt iblandt dem og standsede jagen. Så greb han hønen og puttede hende ind i buret. »Der kan du blive, indtil du lover at tænke lidt mere over, hvor du går, og hvad du laver. Og I,« sagde bonden til anden og gåsen, »I kan gå over, hvor I hører hjemme og blive der resten af dagen.« Så jog han katten ind i skuret og låste det af, og han lukkede hunden inde i hundehuset, sendte vædderen ind i folden og koen og hesten ind i i stalden.

Og således var det forbi med deres morskab for den dag, bare fordi de ikke kunne se bort fra en lille fortrædelighed, som slet ikke var tilføjet dem med vilje.

PRIMARY Hovedbestyrelse.

nem årene, har været gode, retskafne, hæderlige mænd, ja, hr. oberst, såfremt dette er sandt, hvad jeg skriver, hvilket jeg og mange andre er i stand til at bevise, så må De indrømme mig, at der hører noget mere tro til at udføre en sådan mission på denne måde, flere tusinde mile borte fra deres hustru, slægt og venner og vidende om, forinden de rejser ud, at de vil blive forfulgt og foragtet i særdeleshed af præsterne, disse forfølgere, hvoraf en hel del sidder lunt inden døre med en årsløn så stor, at 20 arbejderfamilier kan leve deraf.

Derfor, havde der stået en præst som formand for Komiteen, ja, så havde sagen været en anden, thi der er ikke skrevet mere i beretningen, end hvad vi er vant til fra d'hr.s side, de fleste af disse er mormonhadere, og derfor fremstiller de os og vor lære i en falsk belysning, men da det er Dem, hr. oberst, der står som formand, så har De hovedansvaret og burde ikke have ladet Dem påvirke af præsterne, enten af disse, der står indenfor eller udenfor Komiteen, som det efter min mening ser ud til, at De har gjort. Jeg tror ikke, De selv kunne skrive således, fordi De temmelig sikkert ikke kender noget til dette samfund, som De har lagt navn til at tilsøle med ganske usandfærdige beskyldninger; det eneste, De rimeligvis har hørt om de sidste dages hellige, er, at de lever i flerkoneri.

Og så er sandheden den, som selvfølgelig også enhver præst ved eller burde vide, at der er intet religionssamfund, der holder så strengt på moralen, som netop dette samfund. Forholdene er således: at der aldrig i de cirka 64 år, som denne lære har været forkyndt her i landet, har været lært eller praktiseret flerkoneri; og det er over 20 år siden, dette blev forbudt i Utah at indgå polygamisk ægteskab, og landets straffe er meget strenge for overtrædelse af denne lov. Herhjemme ved enhver præst, at når de fortæller deres medmennesker om vor umoralske lære, da ophidser de befolkningen imod os. Disse må vide, at det modsatte er tilfældet, idet overtrædelse af det 6te bud indenfor vor Kirke har udelukkelse til følge, og at der i de sidste 2 år kun er født 1 barn udenfor ægteskabet i hele kongeriget Danmark, medens De samtidig ved, at dette ikke tages så nøje indenfor Folkekirken; Statens statistiske Årbog

for 1912, side 6, fortæller os om, at der alene i København gennemsnitlig i de 5 år 1906–1910 er født udenfor ægteskab, af levendefødte 25,9 pct. og af dødfødte 34,2 pct., altså i København fødes hvert tredie og hvert fjerde barn udenfor ægteskabet; nu kan der siges, at ikke alle tilhører Folkekirken, og dette er rigtigt, men ifølge samme statistik findes det oplyst, at af samtlige trossamfund i København er der 96½ pct. indenfor og 3½ pct. udenfor Folkekirken; dette beviser, at flerkoneriet og overtrædelse af det 6te bud er et meget fremherskende princip indenfor Folkekirken; medens dette samfund, som bliver beskyldt derfor, udelukker et sådant medlem af sin midte.

Nu, hr. oberst, vil jeg overlade til Dem selv at dømme i denne sag. Jeg har nu båret mit vidnesbyrd om, hvad jeg kender til dette samfund, som på en så uhæderlig måde er blevet angrebet i Deres beretning, et vidnesbyrd om disse missionærer, som ifølge Deres beretning skulle være nogle rene umennesker, og De kommer til at lade dette vidnesbyrd stå, ingen kan omstøde det.

Der er nogen forskel på, at min argumentation er bilagt med beviser, hentet fra Statens statistiske Bureau, medens Deres eller Komiteens beskyldninger imod dette samfund, som jeg tilhører, er bygget op på usandfærdighed og bagvaskelser, som måske er fortalt så mange gange, at vedkommende selv tror på det, men uden at føre et eneste bevis for disse grove beskyldninger, der er rettet imod de sidste dages hellige.

En stor del af præsterne har forfulgt dette samfund i alle de år, der har været missionærer i Danmark. Da de første kom hertil i 1850, henvendte en deputation af disse hellige mænd sig til kong Frederik den Syvende og anmodede ham om at jage disse mormonmissionærer ud af landet. Kongen svarede, at dette ville han ikke, men, sagde han: I har jo Bibelen, dette er Eders våben, og kan I ved hjælp af dette våben drive disse missionærer ud af landet, har jeg intet derimod.

Jeg antager, Kultusministeriet, eventuelt kongen, ville give det samme svar; man kan vanskeligt tænke sig, at religionsfriheden skulle blive indskrænket efter disse 64 års forløb for

et samfund, der lever på lovlighedens grundlag, og dette kan hverken minister eller kongen gøre, men dertil kræves Rigsdagens samtykke.

Men præsterne har aldrig brugt dette våben over for de sidste dages hellige. Bibelen vil de hr. aldrig benytte i en diskussion, men kun benytte gamle amnestuehistorier, gamle opkog og opdigt, om hvor forfærdeligt et liv der leves derovre i Utah og de stater, hvor de sidste dages hellige bor; disse historier er altid i strid med de faktiske uhildede oplysninger, man får gennem de folk, som har foretaget studierejser derovre for at undersøge forholdene, og som har aflagt besøg og boet derovre i Utah og andre steder, hvor de bor.

Jeg vil nu slutte dette mit lange og muligvis sidste indlæg i denne sag. Dette er blevet noget længere, end jeg havde tænkt mig, da jeg begyndte brevet, men jeg syntes, det var nødvendigt, for at De, hr. oberst, som formand for den danske Nationalkomité til Bekæmpelse af den hvide Slavehandel kunne få et lille indblik i sagen set fra min side og i nøje overensstemmelse med sandheden. Jeg betragter mig selv som part-haver i sagen; jeg har ingen mandat til at skrive på menighedens vegne, men da missionærernes ophold i reglen kun varer 2-3 år, og da disse har amerikansk borgerret, så føler jeg mig som hørende til de mere faste bosiddende medlemmer.

Ærbødigst

F. F. Samuelsen

Folketingsmand

Til Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet

Da der nu snart er gået 2 måneder, siden jeg sendte det sidste brev, ser det ud til, som om jeg ikke mere hører fra Komiteen.

Dette er et vidnesbyrd til mig og må være til enhver, at der ikke findes et eneste bevis på de flere hundrede bortførelser, der ifølge årsberetningen for 1912 har fundet sted af mormoner.

Og da det er på konto af disse falske beskyldninger, at denne komité i 1912 har henvendt sig til det høje Ministerium for Kirke- og Undervisningsvæsenet med anmodning om, at der må blive taget forholdsregler imod dette sam-

fund, derfor anmoder jeg Ministeriet om, at denne brevveksling må blive vedlagt det af Komiteen i 1912 indsendte andragende.

København den 23de februar 1914

Ærbødigst
F. F. Samuelsen

Det kan også koste tårer at være missionær

Hjertet kan også bryde på en missionær, når han får budskab om et dødsfald i familien. Missionærerne virker langt borte fra hjemmet, og når der så kommer bud, at en af hans kære er afgået ved døden, ja, så kan hjertebånd bryde og sorgen holde sit indtog. For hvem tænkte, at noget sådant kunne ske i de par år, han var borte fra hjemmet? Men det kan ske, og det er sket. Et missionærpar, ældste Oluf J. Andersen og hans hustru, søster Kathinka Andersen, fik meddelelse om, at deres yngste datter var afgået ved døden i Castledale i Utah. Dødsbudskabet blev dobbelt tungt derved, at ingen af forældrene kunne være hos hende i den sidste stund. Det var forøvrigt det 6. dødsbudskab, som ældste Andersen modtog om kæres bortgang i familien under hans virksomhed i Danmark i næsten fire år.

Den 15. maj 1912 efterfulgte ældste Martin Christoffersen Andrew Jenson som præsident for Missionen. I sin afskedshilsen til Kirkens medlemmer skrev præsident Jenson følgende, som enhver udlandsdansker kan skrive under på:

»Det er ikke uden en vis grad af vemod, hvormed jeg denne gang byder gamle Norden farvel. Skønt mit hjem de sidste 46 år har været i det fjerne Amerika, så har jeg dog stedse den følelse, at jeg er en Nordens søn, og mit hjerte slår bestandigt varmt for fædrelandet og dets kår. Jeg kender det skandinaviske folk bedre end noget andet folk på Jorden, og derfor elsker jeg det, som jeg elsker mit eget kød og blod. Og derfor vil man kunne forstå, at jeg med svulmende bryst og med tårefyldte øjne siger farvel og hjertelig tak for denne gang.«

Det kunne ikke siges meget smukkere.

I en lille sang »Blæs sagte« har præsident Jenson givet udtryk for en missionærs ømme følelser for sine kære derhjemme. I fordums tid var det ret almindeligt, at gifte mænd virkede i missionsmarken, og deres tanker gik ganske naturligt til hustru og børn. Sangen afspejler disse følelser på en meget smuk måde:

Blæs sagte, I storme fra iskolde Nord,
Og gør ingen skade, hvor Israel bor,
Når vrede I far' over bjergenes rand
Blæs sagte i Utah, de helliges land!
Du strenge kong vinter, så kold og så lang,
Du iskroned' snedrift, som vejen gør trang,
Når stolt I regere med magt fjern og nær,
Vær venlig i Utah, min' kære er der!

Du fjende, med fattigdom, smerte og nød,
Stands ej ved min bolig, du sygdom og død.
Gå hurtig forbi og kom aldrig til dem,
Som jeg har forladt i mit elskede hjem.
Med salige glæde og himmelske fryd,
Tag med eder sundhed og far gennem sky
Til hjemmet, og spred i min bolig den fred,
Som sjælen opliver – om sorg intet ved!

Du trøstende engel, så mægtig og stærk,
Når tro du fortsætter dit salighedsværk
Blandt prøvede sjæle, o hvil dig i ro
En stund, hvor de kære så ensomt nu bo.
Byd frygt, tvivl og sorg at bortfly fra mit hjem,
Tør tåren, som tåren om mig kalder frem,
Og tal om den tid, da den vandrende ven
Skal trykke til hjertet de kære igen!

I det skæbnesvangre år 1914 ankom ældste Hans J. Christensen fra Salt Lake City for at overtage ledelsen af Missionen efter præsident Martin Christoffersen. Præsident Christensen var en kendt skikkelse i Danmark og Norden i det hele

taget. Han var født den 9. januar 1848 i nærheden af Roskilde og blev døbt i 1871 og emigrerede allerede det følgende år til Salt Lake City. Han udførte i alt fem missioner til Skandinavien (1879–1882, 1885–1888, 1893–1895, 1902–1905 og sidste gang fra 1914–1919). Han døde i Salt Lake City den 27. maj 1923. Det blev hans lod at styre Missionens skib og ror gennem den første verdenskrig, hvad der afgjort ikke var nogen let opgave. For det første blev de fleste af missionærerne kaldt hjem ved krigens udbrud, og der kom kun ganske få til landet. I et opråb til missionærer og medlemmer skrev præsident Christiansen følgende:

Til Ældsterne og de Hellige i Den skandinaviske Mission

På grund af den sørgelige stilling, som hele Europa for tiden befinder sig i, og som forårsager forvirring og ængstelse hos alle ved tanken om krigens grusomme rædsler, beder jeg Eder, mine medbrødre, om at bevare koldblodighedens og besindighedens ånd og i uforstyrret ro fortsætte Eders gerning med at frembære evangeliets frelsende budskab, indtil Han, som styrer menneskenes skæbne, og som kender alle ting, gennem sine udvalgte tjenere i Zion siger: Det er nok. Lad ingen af os tænke på at forlade vor post i utide, men som tapre mænd virke for den sags fremme, hvortil vi er beskikkede af den Allerhøjestes tjenere.

Til de hellige vil jeg sige: Vær ved godt mod; thi Herren er på vor side, hvis vi holder alle de bud og pagter, som vi i hjertets oprigtighed har indgået med Ham.

Eders Broder i Kristo
Hans J. Christiansen

Den første verdenskrig havde lagt sin klamme hånd over det meste af verden, og missionsarbejdet led naturligvis også under følgerne af de krigeriske forviklinger. Kun få missionærer ankom til Danmark under krigen, og de fleste var blevet kaldt hjem ved krigsudbruddet. I de påfølgende år virkede kun ganske få missionærer fra Zion i Danmark, hvad der ganske naturligt indvirkede på antallet af nyomvendte. Det havde været almindeligt gennem årene at have missionærer i ledende stillinger indenfor distrikter og grene. Gennem disse år blev det nødvendigt at bruge de lokale kræfter

i større omfang. Blandt andet virkede et par brødre som distriktspræsidenter eller som det stadig hed, konferencepræsidenter, nemlig F. F. Samuelsen og Lauritz Larsen.

Missionspræsidenten og de få missionærer, der virkede i Herrens tjeneste, var stillet overfor en stor opgave, som dog blev løst tilfredsstillende. Blandt missionærerne var der nogle veteraner i Kirkens tjeneste, blandt dem ældste Niels F. Green, som ankom til Danmark fra sit hjem i Ogden den 20. oktober 1914, altså efter den første verdenskrigs udbrud. Broder Green var på mange måder en usædvanlig mand, hvis hjerte altid slog for Danmark og alt, hvad der var dansk. Han var født den 28. januar 1863 i Ølgod i Ribe amt. Han fik en efter tidens forhold udmærket uddannelse og blev skolelærer. I København kom han i forbindelse med »Mormonismen« og blev døbt den 2. februar 1885 og blev straks aktiv i København Gren. Det var ikke almindeligt, at en lærer blev medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, men broder Green svigtede aldrig Kirken, som han resten af sine dage omfattede med stor kærlighed. I 1893 emigrerede han til Utah, og herfra vendte han tilbage til sit fødeland som missionær i 1914, og virkede så her til sin afløsning, som først kom i 1920. Hans arbejde som missionær bestod hovedsagelig af redaktionen af »Skandinaviens Stjerne« og som oversætter på Missionskontoret, en opgave, som han løste med stor dygtighed. Trods de mange år i Amerika bevarede han dog det danske sprog intakt og elskede dets tone og udtryksmåde. Broder Green døde højt bedaget i Salt Lake City i 1957 og elskede stadig det danske sprog, som i hans øren stadig var sød musik. Hans litterære evner og digteriske begavelse fandt anvendelse i Kirkens danske blad »Bikuben« og i »Stjernen«s spalter.

Den skandinaviske mission ophører

I de første 55 år af missionsarbejdet i Norden dannede de tre skandinaviske lande Den skandinaviske Mission med hovedkvarter i København. I 1905 blev Sverige udskilt og Den svenske Mission organiseredes, hvorefter Danmark og Norge stadig kaldtes Den skandinaviske Mission med hovedsæde i København. Efter den første verdenskrigs afslutning anså Kirkens generalautoriteter tiden for at være inde til organiseringen af en selvstændig norsk mission med hovedkvarter i Oslo eller som byen dengang hed: Christiania. Den officielle dato var 1. april 1920. Kirkens hovedkvarter i Danmark var stadig København, og herfra ledtes og ledes stadig Den danske Missions arbejde. Ved begyndelsen af 1920 bestod Missionen af tre konferencer eller distrikter: København, Århus og Aalborg. Medlemstallet var 1400, hvori indbefattedes 73 ældster, 49 præster, 47 lærere og 45 diakoner. Ældste Carl E. Peterson var den første præsident i Den danske Mission. I løbet af dette år blev der kun døbt 15 personer i Danmark.

I juli 1920 fik de hellige igen efter flere års forløb den glæde at få besøg af en af Herrens apostle, ældste George Albert Smith, der samtidig var præsident for Den europæiske Mission. Præsident Smith var ledsaget af ældste Junius F. Wells fra kontoret i Liverpool. De kom til København den 8. juli. Broder Smith, som senere blev Kirkens præsident, var en elskelig mand, som tog alle medlemmerne med storm. Hans kærlige væsen, hans indtrængende forkyndelse af evangeliet, hans interesse i at hilse på alle, selv børnene, gjorde et dybt indtryk. Lige siden 1850 har det været en af de største oplevelser for Kirkens medlemmer at hilse på en Herrens apostel. Dage i forvejen så de hen til den dag, da de skulle opleve denne glæde. Søndag den 11. juli overværede præsident Smith mødet i København, og til ære for ham og det øvrige selskab sang de den amerikanske nationalsang »The Star Spangled Banner«. Mandag aften den 12. juli afholdtes der stort møde i Århus og den følgende aften i Aalborg, hvor kirkesalen var fyldt til sidste plads af opmærksomme tilhørere.

Hjælpeforeningen

Som Præsident McKay har sagt, og som jeg også gerne vil fremhæve, er vort største ansvar vor familie og vort hjem, og at vi alle lever et eksemplarisk liv, hvor vi end er. Ud fra personlig erfaring ved vi, at det nyfødte barn er fuldstændig hjælpeløst. Det er helt afhængigt af andres hjælp, blot for at overleve. Da det nu er således, hvor stort et ansvar påhviler der da ikke familien — mødrene, som direkte har med det at gøre, og underviser deres børn sammen med deres mænd.

Nu har I som mødre i Israel, og også de, som hverken er hustruer eller mødre, men er medlemmer af de familier, som udgør samfundet, en vidunderlig mulighed og et tungt ansvar for at gøre familielivet og samfundslivet eksemplarisk på enhver måde.

»Rådfør dig med Herren i alle dine gerninger ... han vil vejlede dig til det gode.« (Alma 37:37). Husk, at Herren er på vor side, og Han vil lede og styre jer, hvis I blot vil henvende jer til Ham om hjælp. Når jeg tænker på den indflydelse, som familiebønnen har haft i mit liv, kan jeg ikke tilfulde udtrykke mine taknemmelige følelser nok

overfor mine forældre, fordi de har lært mig dette princip, så at vi nu, da jeg har min egen familie, kan knæle ned sammen i bøn og takke vor Himmelske Fader for evangeliet og den kærlighed, som det har bragt ind i vort hjem. Hvor heldigt er ikke det barn, som lever i et hjem, hvor evangeliet efterleves, og hvor man lærer det, og hvor der er fuldstændt kærlighed og harmoni.

Jeg er så taknemmelig over, at vor Himmelske Fader har givet mig og min familie denne strålende anledning ... at komme til det smukke land Danmark, hvor vi sammen kan hjælpe andre til helt at forstå formålet med livet selv, så de også kan få del i de glæder og velsignelser, som vi har som medlemmer af denne store, sande Kirke.

Vi glæder os til at træffe jer alle og lære jer at kende, og beder, at vi må bygge en hær af mænd og kvinder op, som bliver ledet direkte ved Guds kraft til at vise den virkning, evangeliets plan har i hverdagslivet.

Jeres hengivne søster
Marva Christensen

Alle søstre i Hjælpeforeningen i den danske mission byder
søster Marva Christensen

Hjertelig velkommen

Kære søstre i Københavns distrikt

Vi søstre i Jyllands distrikt sender alle en velment og hjertelig tak for de dejlige dage, der var arrangeret for os til Hjælpeforeningens stævne i juni måned i København.

Et gammelt ord siger, at sandt venskab ikke kan købes for penge, jeg tror, det særlig gælder for os, for hvem den festlige middag var arrangeret. Vi tænker på de smukt pyntede borde, den dejlige mad, og ikke mindst på den glade stemning, fællesskabet og venskabet, vi følte.

Den fint udførte sketch gav os også alvorlige tanker, og vi vil deraf forstå, at vi har pligt over for hinanden, at vi trænger til hinandens forbon og hjælp.

Vi kan ikke takke enhver søster, som har givet sit arbejde for at gøre stævnet festligt, men alligevel sender vi en særlig tak til alle søstre, der var værtinder for os under stævnet, ja, det var virkelig festlige dage.

Vi ville blot ønske, vi kunne gøre gengæld over for de københavnske søstre, men igen sender vi mange tak for sidst!

Vi ønsker og beder Gud vil være os alle nær og vejlede os i alt.

Kærlig hilsen

Meta Dybwang,

Præsidentinde for Hjælpeforeningen i Jyllands distrikt.

Søndagsskolen

Slow ALEXANDER SCHREINER

Nadververs for september og oktober:
»... Og dersom I altid gør dette, da er I salige, thi I er bygget på min klippe.« (3 Nephi 18:12).

Søndagsskolesang for september:
»Når mørk og trist du skyen ser.« (Nr. 121 i den blå sangbog).

Søndagsskolesang for oktober:
»Kom, lyt nu til signalernes« (Nr. 102 i den blå sangbog).

ALLE RET! — HØJRE OM ...

se lige ud, — fremad march, giv agt holdt, fald ned, rejs Dem op, osv., osv. — disse kommandorøster er der mange, som kender — og da særlig de brødre, der har været soldater, eller på anden måde har været underlagt en organisation med bestemte retningslinier — disse ord var noget, man vidste, at man skulle udføre, når de blev talt (eller råbt!), og man udførte det, fordi man vidste, at sådan *skulle* det være — det var en befaling »fra en højere magt«.

Bliv nu endelig ikke forskrækket og tro, det er meningen, at noget sådant skal indføres her i Søndagsskolen — men jeg synes, at denne indledning kunne give os alle noget at tænke over — og da særligt, når vi laver vrøvl over et eller andet, som vi synes der kunne eller burde være anderledes, jeg har ofte undret mig over, at så mange ønsker at lave om på de love og befalinger, som gives os fra vor Fader i Himlen — undret mig over, at de selv samme mennesker blankt akcepterer, at de skal holde tilbage for rodt ved et vejkryds, at de akcepterer at gå på fortovet i stedet for på gaden, at de ikke kører i venstre side af vejen, når de *skal* køre i højre side — hvad er i grunden årsag til, at vi blankt adlyder landets love, men så ofte undlader at adlyde vor Faders love??? (er der én, der kan give et vejrnuftigt svar herpå, da vil jeg meget gerne høre dit svar!)

Kære søskende og medarbejdere i Herrens Søndagsskole — lad os tale rent ud med hinanden, lad os prøve på at forstå vort kald, og dermed vort ansvar, men lad os ikke hænge os i petitesser, men virkelig arbejde med de ting, der bliver tildelt os, vi skal så afgjort ikke have den »militærtone«, som artiklen indledtes med — det skal være kærlighedens tone, der skal lyde, og så skal vi prøve på

at glemme at sætte vor egen personlige mening foran Kirkens — vi må altid have dette for øje, at tjene vor Fader med hele vor sjæl og styrke, at vi vil vie al vor tid og vore talenter i arbejdet for Herren, således at Hans store værk kan fuldkomngøres.

Der er forekommet forskelligt, som har givet anledning til visse misforståelser, blandt andet: I en Søndagsskole her i Missionen har man undervist og sunget efter en sangbog fra en anden kirke — *noget sådant må afgjort ikke finde sted!!!* (kommentarer er vist overflødige!) I nogle få grene har man undervist efter et forkert lektiehæfte, Søndagsskolerne er blevet gjort opmærksomme på dette, men har alligevel fortsat med at undervise efter det forkerte hæfte »... da vi synes, at det er sådant et dejligt hæfte, og vi tror bestemt, at vor Herre vil se stort på, hvilket hæfte vi bruger, blot vi samles om Evangeliet ...«. Det er så afgjort forkert med en sådan tankegang, da der er visse fastsatte retningslinier for dette, blandt andet ved at der pr. 1. januar hvert år udsendes en ny lektieoversigt med angivelse af kursus nr. (klasse nr.), titler på bøger, og priser på disse. Nu kan det jo forekomme i en lille gren, at man der må slå flere klasser sammen, men der kan man så vælge den bedst egnede bog for klassen af dem, der er foreskrevet for disse alderstrin, men man må aldrig benytte en bog fra sidste år, eller en ældre, og man må så afgjort ikke benytte en bog fra biblioteket eller andre Kirken udsendte bøger — det er forkert at benytte noget sådant og direkte i strid med Kirkens orden! — og dette vil, jvf. Håndbog for Søndagsskolen side 46, kapitel VI, ikke blive tolereret.

Der var en brøder, der skrev til mig for ikke så længe siden, at han syntes, at jeg var for streng, at jeg holdt for meget på bogstavelt, og at dette kunne slå ånden ihjel —

og han skrev videre, at det jo ikke var alt, som man behøvede at rette sig efter, for trods alt så havde vi da stadigvæk vor handlefrihed. Jeg skrev tilbage til denne broder, at hvis han syntes, at jeg var streng og holdt mig meget til bogstavet, da var jeg led af hans dømmekraft, for da måtte han jo have de samme tanker om vor Herre, ikke for at han på nogen måde måtte tro, at jeg var nogen Vorherre, så langt fra, men det var vor Faders tanker og befalinger, som jeg udførte, da Han ikke selv havde tid til at komme og give ham personlig besked om alt hvad der var Hans ønske; derfor havde vor Fader profeten David O. McKay, og denne igen de forskellige medhjælpere, lige ned til min ringhed, som gav besked om forskelligt, til gavn for Sondagsskolen og alle, som kom der! Hvad angik handlefrihed, så havde jeg en *personlig* opfattelse af dette misbrugte ord, og det var, at for jeg lærte Kirken og Evangeliet at kende, da gjorde jeg, som det passede mig at gøre — da jeg blev døbt og sagde ja til Gud og Kristus, da valgte jeg enten at være *for ham eller imod ham*, og foran mig i mine afgørelser har der altid stået dette: »Er det for eller imod Guds ønske?« thi jeg *ved*, at Gud er retfærdig, men også at Han er streng, og det er forkert, når nogen tror, at de kan gå på akkord med Ham, og at de kan bruge deres egen mening i stedet for Hans, og så tro at Han alligevel vil se på dem med milde øjne. Jeg sluttede brevet med ønsket om, at han altid måtte være frostat imod de bud og befalinger, som *stadigvæk tilgør Kirken* igennem vor Profet David O. McKay.

Kære søskende, hvor ofte har I ikke hørt nogen sige f. eks.: »Jeg kommer ikke i Kirken mere, men jeg føler mig lige så god som mange af dem, der kommer i Kirken. Kirkens ledere forlanger alt for meget af os, og ingen skal få mig til at tro, at Herren vil være så nøjeregnende. Han vil overse mange af vore fejl, hvis vore hjerter er rigtige.«

En sådan indstilling er betegnende for vor moderne tids tænkning. Pligtforsømmelser er tilladt blandt dem, der realiserer denne tænkning, mens de forsøger at retfærdiggøre deres fejl ud fra den formodning, at Guds love bliver mildnet. Det er svært at forstå, at nogen i den grad kan fare vild, for den gamle og den nye skrift indberører ikke nogen lemfølighed — tværtimod har Herren været meget omhyggelig med at gøre vor tid bekendt med de ting, der kræves, for at vi kan opnå en ophøjelse i Hans rige — ikke blot er vore pligter blevet slået fast, men Herren har også advaret os imod den straf, der venter dem, der er

ulydige og undlader at gøre deres pligter. Som jeg skrev før, at vi fuldtud accepterer de verdslige love, men tilidsætter Guds love — jeg synes, at det er så forfærdeligt at se nogen gøre det, vende Kirken ryggen, undlade at gøre det som de er kaldet til, bagtale Herrens salvede og finde fejl ved alt og alle.

Vi er gennem skriften blevet forsikret om, at Satan på mange måder vil forsøge at bedrage os — intet glæder ham mere end at se, at vi finder fejl ved Kirken og dens ledere — han vil have os til at tro, at der ikke er nogen straf for at være ulydig og gøre det forkerte. Profeten Nephi havde et syn, der omhandlede den tid, vi nu lever i, og han beskriver det på følgende måde: »Og der skal findes mange, der skal sige: Æd, drik og vær lystig, men frygt alligevel Gud, thi Han vil retfærdiggøre dig, selv om du begår en lille synd, ja, lyv lidt, drag fordel af din næstes ord og grav en grav for ham, der er intet ondt deri...« Og andre vil han dysse ned og berolige i vellystig sikkerhed, så de vil sige: »Alt er vel i Zion, ja, Zion trives, alt er vel.« Og således bedrager djævelen deres sjæle og leder dem omhyggeligt ned til helvede.

Kære søskende, lad os tage imod en så velment advarsel, som her gives af Nephi, det er en advarsel, som stadig er gældende, lad os ikke blive vildledt i vore tanker og tro, at vi selv kan skrive vort pas til himlen — den som prøver derpå, vil kun få en uendelig skuffelse som lod, for Herren mildner ikke sine love, selv de ti bud bliver ved med at være i kraft, efter næsten 3500 års forløb.

Det er som regel de dovne, der vil gøre Guds love mindre strenge, men de bedrager sig selv, hvis de venter at få tilgivelse for deres pligtforsømmelser, det er det samme som at køre frem for rødt lys, at gå på gaden i stedet for på fortovet, at køre i venstre side i stedet for højre side — alt dette er der en straf for — og man får den!

Forhåbentlig har I alle nydt ferie m. v. og samlet kræfter, således at Herren nu kan få sin part af vor taknemmelighed — og den kan vi bedst vise ved at gøre en indsats for Ham igennem vor Sondagsskole, ved altid at være præcis, ved altid at kunne den lektie, som vi skal give til andre — kort sagt ved, som der står i Lære og Pagter 42:29: »Dersom du elsker mig, skal du tjene mig og holde alle mine bud.« Ja, lad os elske og tjene Ham i ydmyghed!

E. Nordby Larsen,
Sondagsskolens Hovedbestyrelse.

MÅNEDENS

Skriftsted

Hvad er formålet med dette program?

Formålet med dette program er at hjælpe elever med at indføre visse missionærskriftsteder i hukommelsen med henblik på deres missionærgerning i kirken, og til at støtte deres egen tro.

Formålet med de særlige 2½-minuts taler er at belyse *skriftstedets betydning for kirkens lære*, som det bliver præsenteret for undersøgere af vore missionærer.

Hver tale skal holdes for den tilhørende recitation af skriftstedet, under første halvdel af søndagsskolemødet. Både det givne skriftsted og den forklarende tale skal kort, men fornuftigt, øves og overhøres i klassen hver søndag og hjemme i ca. en måned forud for deres præsentation ved søndagsskolemødet. Det menes, at under disse om-

stændigheder er ingen af de foreslåede skriftsteder for lange eller for svære. *Med mindre skriftstedet bliver lært udenad, vil denne øvelse forfejle sit mål.*

Læreren anmodes om ikke bare at give dette til eleven med besked om at gå hjem og forberede en tale. Det håbes, at lærer og elev kan mødes og tale sammen om betydningen af dette skriftsted, så at eleven må opnå en god forståelse, hvad angår skriftstedet og dets betydning.

Udkastene til talerne er kun lavet for at give nogle ideer, der kan være til hjælp ved udarbejdelsen af en tale. Man håber, at lærer og elev vil søge andre hjælpemidler, f. eks. »JESUS KRISTUS« og standardværkerne.

Forståelsen kan kun opnås på basis af anstrengelser for at opnå den.

MANEDENS SKRIFTSTED, DER SKAL LÆRES UDENAD
og forslag til den ledsagende 2½-minuts tale
Skriftsted for Fastesøndag, 6. november 1966, kursus 11

MISSIONÆRSKRIFTSTED, DER SKAL LÆRES UDENAD
REFERENCE: *Esajas 29:11-12.*

Derfor er ethvert syn blevet Eder som ordene i en forseglede bog; giver man den til en, som kan læse, og siger: »Læs!» så svarer han: »Jeg kan ikke, den er jo forseglede;« og giver man den til en, som ikke kan læse, og siger: »Læs!» så svarer han: »Jeg kan ikke læse.«

Forslag til 2½-minuts talen

Denne profeti fra Esajas' mund refererer til Mormons Bogs fremkomst. Martin Harris ton i en kopi af nogle af tegnene fra guldpladerne til en professor Charles Anthon, som ubevidst opfyldte Esajas' profeti, da han over for Martin erklærede: »Jeg kan ikke læse en forseglede bog.«

Martin Harris' egen beskrivelse af denne hændelse er yderst interessant:

»Jeg rejste til staden New York og viste de skriftegn, der var blevet oversat, samt oversættelsen deraf, til professor Anthon, en mand, der var bekendt for sin store sprogkyndighed. Professor Anthon sagde, at oversættelsen var rigtig, ja mere rigtig end noget, han tidligere havde set oversat fra ægyptisk. Jeg viste ham derpå dem, der endnu ikke var oversat, og han sagde, at de var ægyptiske, kaldæiske, assyriske og arabiske skriftegn, samt at de var ægte. Han gav mig et skriftligt bevis til at bevidne for folket i Palmyra, at de var ægte skriftegn, og at oversættelsen af den del deraf, som var oversat, ligeledes var rigtig. Jeg tog beviset, stak det i min lomme og var netop i færd med at forlade huset, da hr. Anthon kaldte mig tilbage og spurgte mig, hvorledes den unge mand kom til kundskab om, at der var guldplader på det sted, hvor han fandt dem. Jeg svarede, at en Guds engel havde åbenbaret ham det.

Da sagde han til mig: »Lad mig se det bevis.« Følgelig tog jeg det op af lommen og gav ham det, hvorpå han tog det og rev det i stykker, sigende, at der ikke var noget sådant nu som engles sendelse, og at om jeg ville bringe ham pladerne, ville han oversætte dem. Jeg fortalte ham,

at en del af pladerne var forseglede, og at det var mig forbudt at bringe dem. Han svarede: »Jeg kan ikke læse en forseglede bog.« Jeg forlod ham og gik til Doktor Mitchell, som bekræftede, hvad professor Anthon havde sagt, både med hensyn til skriftegnene og oversættelsen.«

(*Den kostelige Perle, Joseph Smiths Skrivelser 2:64-65*).

Den vidunderligste del af denne profeti er, at den viser, at Herren vil lade denne bog komme frem, og det vil være et stort værk blandt folket. Den fastslår yderligere, at dette værk vil blive udført af de ydmyge og ulærde. Såvist var Joseph ulærd efter Verdens målestok. Han var sandelig også ydmyg, og Herren udførte et stort værk ved at lade Mormons Bog komme frem.

Herren sagde i forbindelse med dette:

»Se, derfor handler jeg fremdeles sært og sælsomt med dette folk; dets vismænds visdom forgår, de kloges klogskab glipper.« (*Esajas: 29:14*).

MANEDENS SKRIFTSTED, DER SKAL LÆRES UDENAD
og forslag til den ledsagende 2½-minuts tale
Skriftsted for Fastesøndag, 6. november 1966, kursus 17
MISSIONÆRSKRIFTSTED, DER SKAL LÆRES UDENAD
REFERENCE: *Rom. 8:16-17.*

»Ånden selv vidner sammen med vor ånd, at vi er Guds børn.

Men når vi er børn, er vi også arvinger, Guds arvinger og Kristi medarvinger, så sandt vi lider med Ham, så vi også kan herliggøres med Ham.«

Forslag til 2½-minuts talen

Da der i dette Kursus findes så mange gode talere, mange med rige evner inden for det evangeliske, hvad vi jo ofte har hørt til konferencer, stævner m.v., opfordres I selv til at bygge jeres tale op over ovennævnte skriftsted.

I skal også modtage en tak for jeres velvillighed med afviklingen af dette program — hvor I viser de små søskende et godt eksempel og viser dem vejen til at blive gode Missionærer engang!

E. Nordby Larsen,
Søndagsskolens Hovedbestyrelse.

FESTINORD
STOCKHOLM 30.6 - 3.7 1966

Gensidig Uddannelses Forening

En svensker sagde til mig, mens vi overværede Dansefestivalen: »Deres forældre ville have været stolte af dem, hvis de havde været her og set, hvad vi ser.« Jeg må give ham ret, ikke bare den dag men alle dagene var vi stolte over, hvad vi så. Der var en herlig ånd over stævnet.

Der var så mange gode præstationer og festlige oplevelser, at det bliver svært at trænge det sammen på den til-målte plads. Jeg ville helst nævne alle, både dem der klappe og hejpede, og dem, der dansede, sang og spillede komedie, dem, der havde syet dragterne, så danserne kunne tage sig ud på scenen, alle, der havde slidt i det herhjemme

i så lang tid, også dem der blev udkonkurrerede, så de ikke kom til at vise deres præstationer osv. Og lederne, der ofrede feriedage sammen med familien for at kunne være heroppe og passe de mange opgaver, der påhvilede gruppelederne. De unge var meget glade for systemet, der virkede fint i den danske afdeling. Alle de forskellige tog-tidre, træningsstider, mødetider og omklædninger tog chape-ronerne sig af.

Vejret var dejligt under hele stævnet og var en af årsagerne til, at sportsstævnet blev så stor en succes. En anden årsag var den meget smukke sportsplads med ku-

peret klippetrærn, bevokset med lette birke og rødstammede fyrretræer, lyng og blødt mos. Her kunne man ligge i skyggen og følge de andres anstrengelser. Resultaterne heraf ses andet steds i »Stjernen«.

Alle de, der spurgte, om de kunne deltage, selv om de ikke var tilmeldt, og alle andre, der fik lyst til at være med, må finde en udvej til at træne i det kommende år.

Trods det gode vejr kom alle inden døre for at se mannequinopvisningen. Det var en fornøjelse at se de mange smukke kjoler og dragter frembåret af søde — lidt generede — unge piger, der blev ledsaget af flotte — sikkert meget generede — unge mænd. De skjulte det nydeligt og vistlige udsøgte manerer, når de afventede deres dames forskellige omdrejninger på scenen og bagefter førte hende hen til trappen, gik ned, vendte sig og rakte hende en hjælpende hånd, hvilket især var påkrævet, når pigens bår lang kjole. (Af ca. 12 lange kjoler var de 7 danske, 2 præmierede). Jeg tror måske røbe, at de stiftulde manerer ikke lige er danskernes stærkeste side. Jeg tænker her på, hvordan vor første unge mand, der klarede gangen over podiet nydeligt, da han nåede trappen, gav sin dame et venskabeligt puf for at få hende til at gå ned ad trappen. Hun havde imidlertid modtaget instruktion om, at han skulle gå først, så hun trådte til side, hvorpå han forvirret gik ned og uden at bekymre sig mere om hendes skæbne skred ud af salen. Vild jubel. Derefter en række elegante svenskere. Næste danser blev fulgt med stor spænding. All gik igen fint på podiet. Damen havde en tredelt dragt (præmieret) på og blev bedt om at gå en ekstra gang rundt på scenen, da hun igen kom hen til sin ledsager, tog han hende beskyttende under armen — og slap hende ikke igen, end ikke da de nåede den meget, meget smalle trappe. Alle holdt vejret, mens de vaklede ned. Salen kogte af henrykkelse.

Det var virkelig morsomt at se. Det bør tilføjes, at de to ellers så ualstelige herrer var sprunget til umiddelbart før showets begyndelse og derfor ikke havde modtaget instruktion som de andre.

Samme aften afholdtes ballet. De udsulte sportsfolk havde nok gerne byttet dansegulvet for en god seng, men holdt dog tappert ud.

Men næste morgen kneb det temmelig meget med at få dem vækket, så de kunne komme til dansetræningen kl. 7.15. — Ved ballet gjorde Danmark sig fordelagtigt bemærket ved en morsom pantomime, der blev opført, mens orkesteret holdt pause. Bemærkelsesværdig var også Søster Ingrid Sorenson, vor forrige missionspresidents frue, der kom iført en meget smuk amagerdragt, syet af en af vore medlemmer. Den klædte hende ualmindelig godt. Også den norske missionspresidentinde var i en smuk nationaldragt. Det vakte i det hele taget stor begejstring hos danskerne, at så mange af pigerne bar deres lands smukke gamle dragter. Især mange norske og finske piger. De så yndige ud i det svenske landskab. Det var noget andet end den lille lårkorte.

Jeg er sikker på, at mange unge har fået lyst til at gå i gang med folkedansene til næste stævne. Morsomt nok var det netop de københavnske folkedansere, der kom på bagsiden af en svensk avis — »Dagens Nyheter« — jeg skal citere noget af det, de skrev om Festinord:

De nordiska mormonkyrkornas ungdomskonferens hann på lördagseftermiddagen fram till programpunkten Dansfestival. Den hölls i Enskedehallen, inleddes med bön och avslutades med kampsången »Starka som bergen i Norden«. Däremellan framförde ett 100-tal ungdomar folkdanser, jenka, balettspirerad dans och slutligen en shake-liknande, specialkompanerad festivaldans ...

Till fantasidanserna, som rätt mycket påminde om skoldgymnastikens uppjuktningsovingar, bar man specialkomponerade dräkter — lysande blå eller turkosfärgade sidenvästar för de unga männen, blomligt skira pastellklänningar för flickorna, vilka dessutom avslöjade svepande mängder vita underkjolar när de då och då behagfullt sjönk ned i djupa nigningar ...

I det hele taget tror jeg, at også andre end danskerne var enige om, at vi klarede vore opgaver på dansegulvet

bedre end de andre, når jeg ser bort fra en meget smuk pardanset af to norske par, der formelig fløj over gulvet. Det var virkelig sublimt.

Jeg håber, I må få lejlighed til at se film eller billeder fra den smukke opvisning.

Vi var allesammen meget spændte på at se de forskellige roadshow. Lad mig sige med det samme, at de hver for sig var så gode og samtidig så forskellige, at det næsten var synd at bedømme dem. Norge viste et muntert studenterspil med de velkendte »rødrusser«. Godt humor, en fin pointe og to særdeles gode skuespillere som det unge par var stykkets store aktiver. Finland havde meget elegant og fantasifuldt klaret sprogvanskelighederne ved at koncentrere sig om musik, sang, ballet og pantomime. Flere indslag havde virkelig kunstnerisk værdi. Sverige havde på distriktsbasis skabt en stor, meget smuk og virkningsfuld forestilling i la »Vårnådensingene«, med folkedans, sang og lokalolorit med folkedragter, ægte birke-træer og majstång. For originaliteten kan jeg ikke garantere, men det begejstrede alle, også ved sin perfekte udførelse. Vi var nervøse for vort road-show, fordi man, trods lofter ikke havde skaffet den rette håndoptager, således at båndet blev gengivet som uforståelig lyd. Men vi klarede med glans en 2. plads, skønt to af pigerne måtte bide i græsset under dansen, fordi det forrige hold havde stroet blomsterblade ud over hele scenen og glemt at fjerne dem. Mon ikke den festlige parodi på en mannequinoopvisning, den storatede dekoration, den fine sekstet og det faktum, »at det satte fantasien i gang og gav anledning til mange tanker« (udtalt af den finske missionspresidentens hustru) var med til at placere det så fint?

Koncerten var en oplevelse helt for sig. Et budskab af åndelig skønhed blev frembåret af de mange unge stemmer. Det var dejligt at høre de mange skandinaver synge sammen, hvad enten det var kirkenes kendte sange eller de norske sange udvalgt fra hvert land. Det lykkedes dem virkelig at synge *sammen* trods forskellige accenter og den korte tid til at øve. Søster Fletcher var en meget dygtig dirigent, måske havde det dog været en fordel, hvis hvert lands dirigent havde ledet sit eget lands sang. Dog lod »I Østen stiger solen op« helt betagende også i dette tempo.

Jeg ville ønske, jeg var i stand til at videregive noget af den begejstring, jeg følte, måske især ved søndagsmøderne, når jeg sad og så ud over denne forsamling af høje og lyse unge nordboer, smukt klædte, mange i nationaldragt. De gav et sådant indtryk af renhed, skønhed og kraft, at det næsten var ligeså godt som at være i templet. Hvilken rigdom Kirken har i denne ungdom. En gave til hele verden. Det er sandelig ikke spildt ulejlighed at arbejde for deres udvikling. Jeg tror, at alle, der var med, ser frem til næste gang, vi kan samles.

Må jeg slutte med at fortælle, at vi fik et meget imponerende indtryk af Stockholm — set fra bus. Mere blev der til gengæld heller ikke tid til i denne omgang, men vi fik lyst til at komme tilbage.

Anni Ringheim.

Antal indskrevne deltagere i Stævnet: 605.

Koret havde 145 stemmer.

I danseopvisningen deltog 130.

I sport deltog 100 aktive med 35 sportsledere.

Nogle betragtninger og forslag

Det første skandinaviske GUF-stævne er nu historie, og det er på sin plads at foretage en nogenlunde vurdering af det, vi har lært, således at erfaringerne kan gå videre til dem, der i de kommende år skal videreføre sådanne stævner.

FESTINORD 66 blev en stor succes, og de mange deltagere — lige ved 100 fra Danmark — blev rigt belønnet for deres anstrengelser og udgifter. Alle var overmåde tilfredse med arrangementet, der klappede, som var det smurt. Og — som præsident Fletcher humoristisk men rammande udtalte det — »De tre stockholmske hjælpe-

DIPLOMER

bundet af Danmark

ved

FESTINORD

1966

1. plads Fodbold for drenge.
3. plads Fodbold for mænd
2. plads Volleyball for piger.
3. plads Stafetløb for piger.
2. plads Stafetløb for drenge.
3. plads Stafetløb for mænd.
2. plads Roadshow.

Individuelle diplomere:

- Marion Jørgensen, København Centrum,
Ingelise Pedersen, København Nordre,
Lise Pedersen, Viborg,
for syning af kjoler og modellering af dem.
Linda Carnera, København Nordre,
3 plads 60 m løb for piger.
Ole Køster, København Centrum,
2. plads 1500 m løb for mænd.
Bernad Larsen, København Nordre,
1. plads i højdespring for mænd.
Karen Sørensen, København Centrum,
1. plads i højdespring for piger. og
1. plads i boldkast for piger.
Søren Sørensen, København Nordre,
1. plads 80 m løb for drenge.

foreninger har muligvis ikke været i stand til at mætte de mange munde, men de har da i hvert fald forhindret, at vi sultede.« (Der var faktisk til alle måltider mad nok, og maden havde utvivlsomt lige så mange vitaminer og proteiner som den danske, men — for den kræse dansker er der intet, der smager som dansk mad!).

Der lå et stort arbejde bag danskernes indsat i Stockholm, og det var derfor meget glædeligt, at resultaterne kom til at svare dertil. Vi kan være stolte over vore sportsfolks indsat, og det gælder også dem, der deltog i de øvrige aktiviteter — alle steder gik de til opgaverne med lyst og energi, og det var jo ikke meningen, at vi skulle vinde førsteprisen overalt, så nogle gange var vi tilfredse med lidt mindre! Vi siger tak til alle aktive deltagere for en god indsat og for al den hjælp, som blev ydet på utallige fronter. Andet steds findes en liste over de danske resultater i konkurrencerne.

Det må pointeres, at FESTINORD 66 ikke var et egentligt »Skandinaviske GUF Stævne«. Snarere var det et »Svensk Missionsstævne for GUF med deltagelse fra de øvrige skandinaviske lande«, idet hele arrangementet udelukkende var planlagt af og i hænderne på det svenske missionspresidentskab og en af dette udpeget komité. Vi danske var gæster, og vi følte os som meget velkomne gæster, og det skal understreges, at Missionens gennemførelse af programmerne, som de var planlagt, var eksemplarisk. Et kæmpearbejde var lagt i planlægningen og ikke mindre i udførelsen.

Ved fremtidige FESTINORD-stævner må det ønskes, at planlægningen kan komme til at foregå på skandinaviske basis og af GUF-funktionærer, snarere end på værtsfolks-

basis og af missions-funktionærer. Så først kan det blive et Skandinavisk GUF-stævne.

Der var andre ting, vi lærte. Først og fremmest, at svenske og danske ikke forstår hinanden, rent sprogligt! Det er forbavsende, ja utroligt — men det er sandt. To mennesker kan måske tale sammen og nogenlunde forstå hinanden, men en række bekendtgørelser, for ikke at sige en tale, kan simpelthen ikke forstås af den almindelige dansker, når den gives af en svensker. Reverens for Caj-Aage Johansson, der var en behagelig undtagelse, og som med sin distinkte og omhyggelige udtale blev forstået af alle. For at få det fulde udbytte af fremtidige stævner med skandinavisk deltagelse, er det derfor nødvendigt, at der gennemføres en undervisning i svensk for danskere og i dansk for svenskere. Og da det set fra enhver synsvinkel er fornuftigt og anvendelig lærdom, så anbefales det hermed til overvejelse i alle GUF-bestyrelser, om ikke der er mulighed for og god grund til at gennemføre kursus i svensk.

Vi lærte også, at f. eks. sport betyder megen træning. Især når den pågældende idræt er baseret på udholdenhed. Vi så nogle stykker, der måtte opgive på halvvejen, og ikke få der var helt udkørte efter energiske udfoldelser en lang sportsdag. De indrømmede, at de havde forsømt træningen. En sportsmand har sagt: »For at holde sig i form,

skal der trænes hele året. For at komme i kampform skal der trænes hårdt i 30 dage før konkurrencen.«

Endvidere blev vist alle klare over, at vi var for få, der deltog i for mange opgaver. Arbejdet må og skal spredes ud på flere skuldre, vi må have alle med som aktive deltagere, selv om det derved ikke altid bliver de bedste, der kommer til at repræsentere os: Den næstbedste er som regel bedre end den bedste, når denne er udkørt efter andre præstationer. Og i øvrigt er vor opgave jo ikke at vinde så mange premier som muligt, men at ud-danne så mange som muligt. GUF-programmet for 1966—67 er lagt tilrette med dette for øje.

Nu glæder vi os til FESTINORD 67 — bliver det på lokal dansk basis eller skandinavisk? Bliver det på Fyn? Eller i Jotunheim eller i Helsinki? Bliver det måske under helt nye former, et helt anderledes stævne, end dem vi hidtil har oplevet? Vi ved det ikke nu — men FESTINORD 66 har i hvert fald givet mange blod på tanden og lyst til at fortsætte det nu påbegyndte samarbejde under en eller anden form.

Tak, Stockholm, for et godt gennemført stævne.

Jørgen W. Schmidt.

STOR BYGGEMIDDAG

LØRDAG DEN 29. OKTOBER KL. 18.30
i kirken, Priorvej 12, København F.

Kr. 25,00 pro persona
Max. kr. 85,00 pr. familie

Meld dig til din grenspræsident eller til København Distriktspræsidentskab.

Med Aalborg G.U.F. på pinslejr

Efter de fornødne forberedelser med at planlægge turen, madindkøb, opstilling af visse ordensregler samt fundet ud af, hvilke opgaver vi hver især skulle udføre i løbet af de 3 dage, kom dagen endelig, hvor teorien skulle udføres i praksis.

Vi var 19 unge medlemmer af Aalborg G.U.F., vi samledes lørdag den 28. maj kl. 13.45 i kirken, hvor vi sang og holdt bøn, inden vi startede på selve turen til Rold skov.

Da vi alle havde nået bestemmelsesstedet kl. ca. 16.00, fik vi rejst telte, og andre opgaver blev udført — alt efter en liste der var slået op (ses på billedet). Vi spiste vor medbragte mad kl. 18.00. Herefter spillede vi volleyball og fodbold; kl. ca. 21.30 startede vi på et natløb, efter natløbet fik vi varmere pølser og hybente, inden vi skulle i »posen«.

Søndag morgen begyndte med strålende solskin, og alle blev vækket kl. 6.00, det viste sig imidlertid, at de fleste havde været vågne flere timer, de havde frosset, ja, endda så galt, at 2 piger krøb i én sovepose, men det var heldigvis bedre næste nat, da var alle hærdede.

Vi afholdt vidnesbyrds møde kl. 7.00. Et dejligt møde. Herefter fik vi morgenmad, vi afholdt søndagsskole kl. 10.00, hvor vi fik en tale og lektie. Middagen bestod af »grydebof og is«.

Hele eftermiddagen »dasede« vi og nød det dejlige vejr, nogle fik lejlighed til at blive kølet af i Øksø. Efter aftensmunden gik vi en tur rundt om søen, da vi kom tilbage,

havde vi Fire-side om bålet, her blev der sunget sange, fortalt historier og spøgelseshistorier.

Mandag morgen blev alle vækket kl. 7.00, og vejret var pragtfuldt. Denne dag forløb ikke uden dramatik, 2 af drengene »for vild«, og en større eftersøgning blev sat i gang af os andre, dog uden resultat, de kom imidlertid tilbage efter 2 timers forløb. Vi spillede så bold igen, og nogle fik en dukkert. Efter at vi havde spist, begyndte vi så småt at pakke sammen til hjemturen.

Vi ønsker hermed at sige tak til de unge for det gode kammeratskab, der blev vist på turen, samt en tak for de besøg nogle ældre medlemmer aflagde os.

L.K.

KREDSLÆRERINDERNES *hudskab*

WARD BUDGETTET

Mildred B. Eyring

»Forvalter i alle timelige ting»

Formål: At forstå vore timelige forpligtelser i vore warder og grene.

Det første skridt henimod forståelse af timelige eller materielle forpligtelser er at tænke over, hvad Kirken er, og hvad dens hensigter er.

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er Guds Rige på jorden, hvorover Kristus engang skal regere. Den er også en organisation af mennesker, som har antaget evangeliet. Herren har sagt til sine profeter, hvad Hans Kirke skal gøre, og Han har bestemt, hvorledes den skal organiseres. Vi citerer nogle af de anvisninger, Han har givet: »I skal ofte komme sammen til møder; »lære hverandre; »mine skrifter skal forkyndes for alle nationer; »de skal besøge de fattige og nødlidende og sørge for deres fornødenheder; »byg et hus til mit navn, så jeg deri kan åbenbare mit folk mine forordninger; »Jeg vil sende eder Elijah . . . og han skal vende børnenes hjerter til deres fædre; »alle optegnelser skal holdes i orden og opbevares i mit hellige tempels arkiver.»

For at kunne adlyde sådanne befalinger må Kirken have kirkebygninger, skoler, templer, arkiver, hospitaler, biblioteker, missionærer, lærere, udstyr, bøger og materialer. Alle disse ting er timelige. De penge, der skal bruges til anskaffelse af disse ting, må Kirkens medlemmer skaffe.

Herren har gjort Kirkens præsiderende Biskop ansvarlig for indsamling og forvaltning af pengene og for forretningsførelsen, hvad Kirkens ejendomme angår. Wardernes biskopper og grenspræsidenterne arbejder under hans ledelse for at udføre dette værk. Alle de ejendomme, som warderne og grenene bruger, ejes eller lejes af Kirken. Biskoppen skal sørge for, at Kirkens ejendom i hans ward er i god stand og rapportere alle udgifter til Den præsiderende Biskop. Omkostningerne ved at bygge, vedligeholde og holde den igang dækkes af wardet og Kirken. Den del, hver skal betale, varierer efter forholdene og fastsættes af Generalautoriteterne.

Denne fordeling af udgifterne gør det muligt, at der bliver en fair uddeling af Kirkens midler til alle dele af Kirken. Al tiende, der betales i warder og grene, sendes til Den præsiderende Biskop, anvendes som det skønnes fornødent over hele Kirken til opførelse af kirkebygninger, til at holde missionerne igang, etc. Alt overskud, som ikke anvendes til hjælp for de fattige i wardet, sendes til Den

præsiderende Biskop. En ward-biskop, som modtager mindre fasteoffer fra sine medlemmer, end han skal bruge til de fattige i sit ward, kan sende meddelelse herom til Den præsiderende Biskop. Hvis han synes, det er rigtigt og klogt, supplerer han de nødvendige penge fra det overskud, han har modtaget fra de bedre stillede warder.

De penge, der skal bruges som wardets del af de årlige driftsudgifter, må fremskaffes i wardet under biskoppens ledelse. Hver biskop bestemmer selv, hvilken metode han vil anvende for at skaffe de penge. Han ved af erfaring, hvor meget der har været brug for og kan derfor regne ud, hvor meget han skal bruge. Han kender også sine medlemmers økonomiske tilstand og deres ønsker. Mange biskopper regner ud, hvad hver familie med rimelighed vil være i stand til at betale og skriver et brev til dem, hvori han forklarer, hvad wardet skal bruge, og foreslår det beløb, han mener, familien kan yde, og som kan betales i afdrag, hvis man ønsker det. I andre warder holder man basarer, banquetter, pakkefester, etc. eller man har visse projekter at arbejde med. Man gør i hvert fald et forsøg på at få alle familier i wardet til at yde et bidrag. De, som går ind på dette, har altid en følelse af at høre til wardet, og de interesserer sig for, hvad der udføres i det.

Modre kender virkningen af at yde bidrag. Den, som skal skrubbet gulvene, er mest forsigtig med at have rent fodtøj; den, som skal pudse vinduer, sætter ikke fingre på dem; den, som skal plante haven til og holde den ren, traver ikke hensynsløst ind over bedene, og den, som holder inventaret, går ikke og laver ridser i det. Det er godt for os at gøre et eller andet rent praktisk arbejde i vore warder og grene. Modrene kan hjælpe hele familien til at samarbejde om at fremskaffe denne årlige ydelse. I et familieråd kan man bestemme, hvad hvert enkelt familiemedlem kan gøre. Efterhånden som de tjener pengene ind og sparer dem op, vil de udvikle taknemmelighed og ansvarsfølelse.

Biskoppens (grenspræsidentens) ansvar med at »forvalte alle timelige ting« i sit ward (gren) er tungt. Han er i sandhed »alles tjener«. Den eneste »belønning«, han får eller ønsker, er tilfredsstillelsen ved at vide, at han tjener sine medlemmer og Herren. Det er vor pligt at hjælpe ham med glæde, fordi han med glæde arbejder for at hjælpe os.

Obs.:

GARMENTS

Søskende, som har været i Templet, kan hos deres grenspræsident få en prisliste over garments med oplysninger om, hvor og hvorledes de kan købe deres garments.

I København sælges garments ved søster *Inger Kyhlensø* onsdag fra kl. 12—18 i kirken, Priorvej 12, F.

PRÆSTEDØMMET

„Jeg var bange“

»Jeg var bange«. Denne udtalelse er blevet fremsat af mange af det aronske præstedømmes medlemmer over 21 år som årsag til, at de ikke deltog meget i Kirkens aktiviteter. At hjælpe disse mænd til at beherske deres frygt er det, som de, der er kaldet til at arbejde med dem, først og fremmest skal tage sig af. Det er et nødvendigt skridt ved den proces at interessere dem for at sige ja til et ansvar og at blive aktive i deres funktioner i præstedømmet og i Kirken.

»Jeg var bange«. Dette enkle, men betydningsfulde udtryk er blevet fremsat af mænd og kvinder i alle aldre fra tidernes begyndelse. Da Herren kaldte på Adam i Edens Have, svarede Adam: »Jeg hørte din røst i haven, og jeg blev bange, fordi jeg så, at jeg var nøgen, og jeg skjulte mig.« (Moses 4:16).

I Jesu lignelse om talenterne indrømmede den trolose tjener, som undlod at bruge sine talenter til noget nyttigt, grunden til sin forsømmelse med disse beklagende ord: »... af frygt for dig gik jeg hen og gemte din talent i jorden...« (Matt. 25:25).

»Jeg var bange«. Hvis folks inderste følelser fik åbenlyst udtryk, ville denne indrømmelse af frygt måske være et af de mest almindeligt brugte udtryk i mænds og kvinders liv. Frygt er en af de stærkeste kræfter til det gode eller det onde i verden. Vor frygt synes at danne vor karakter enten til vor fordel eller vor skade. Resultatet afhænger af, om vi gør den til vor slave eller til vor herre.

Frygt kan inde i os skabe en grænseløs respekt for Gud og for hverandre. Den kan skabe stor, magtfuld energi og strålende mål i os. Den kan være sporen til vidunderlige resultater. Den kan bidrage til vor fysiske styrke og intellektuelle magt. Den kan være en tjener af stor værdi.

På den anden side har frygt i sine mange former været årsag til menneskers fejlgreb. Den har tilintetgjort drømme og ødelagt syner. Den har afholdt mennesker fra at opnå de største mål i livet og dets største belønninger. Den har været en af hovedårsagerne til og ofte givet plads for grunde til uaktivitet i Kirken. Den har på andre måder berøvet mennesker frelse. Den har berøvet familier det melkisedekske præstedømmes velsignelser i deres hjem. Den har afholdt mænd og kvinder fra at modtage deres endowment og besejlinger. Den har forhindret folk i at yde den tjeneste, der giver glæde.

Frygt har mange måder at vise sig på. Den udtrykker sig ved tvivl, misundelse, mismod, fortvivlelse, usikkerhed, og en følelse af underlegenhed. Mennesker er bange for andre folk, for hvad andre kan sige eller tænke om dem, for fejlgreb, for tab af social position, af helbred, af prestige eller stilling. Menneskene frygter smerte og døden og den ukendte fremtid. Frygt fører ofte til skuffelse og til en tilstand af mental ængstelse.

Frygt forstærker ofte sig selv og bliver en tvang. Den når en tilstand, hvor den eksisterer som en ukontrollerbar kraft. Når dette sker, er mennesket i og af sig selv hjælpeløs i dens kløer. Det er her mennesket har brug for venner og trænger hårdt til dem. I sådanne tilfælde er det kun med ydre hjælp, at frygten kan bringes under kontrol. Den hjælp man beder Herren og kærlige venner om er i høj grad tiltrængt. Det tilsyneladende hjælpeløse menneske kan ofte blive befriet for sin frygt ved nogle få opmuntrende ord, ved en arm om skulderen eller et påskønnende og rosende ord. Mennesker kan overvinde deres personlige frygt ved den kraft, de får gennem opmuntring fra andre. Gruppens samlede styrke bliver hvert enkelt medlems styrke. Mennesket er i stand til ved en sådan hjælp igen at gøre frygten til sin tjener.

Erkendelse af frygten og et oprigtigt ønske om at kontrollere den, er det første skridt i besejringen. Bøn er også nødvendig. Gud venter på at blive indbudt til at hjælpe menneskene med at besejre deres frygt. Dette vil, fulgt af en planlagt og modig handling, med sikkerhed gøre ethvert menneske til herre over sin egen skæbne. En stor tænker har sagt: »Tving dig selv til at gøre ting du er bange for at gøre og bliv ved at gøre dem, indtil du har opbygget en række gode erfaringer for dig selv.«

I, som er kaldet til at arbejde med det aronske præstedømmes medlemmer over 21 år, som er uvrkommene i Kirken, bør erkende den frygt og de hæmninger, som de er bæs af. Vær klar over den mulige kraft til det gode og det onde, der ligger i denne frygt. Sæt den i det rette brændpunkt og giv den nødvendige personlige vejledning og hjælp til at få den under kontrol.

»Jeg var bange«. Gør dette postulat til en grund til en vellykket handling og ikke til en undskyldning for en dårlig handling.

(Fra *Improvement Era*, november 1962).

Ny assistent til missionspræsidenten

Den 8. juli er ældste *Russell H. Mouritsen* blevet kaldet som assistent til missionspræsidenten.

Ældste Mouritsen er født den 25. april 1945 i Montpellier, Idaho, som søn af Homer og June Mouritsen. Han kom til Danmark den 8. juli 1964 og har arbejdet i Ildivore, Helsingør, Odense og Aalborg, indtil han blev kaldet til sit nuværende kald.

Vi beder Gud velsigne ældste Mouritsen i det nye ansvarsfulde kald, der nu er pålagt ham!

Døb:

Aalborg: 24. juni:
Villy Christensen
København Centrum Gren: 18. juni:
Aase Lynggaard Madsen
16. juli:
Linda Sofie Petersen
Flemming Budal
Kate Inge Andersen Budal
København Nordre Gren: 4. juni:
Kaja Hall
2. juli:
Helle Anette Jane Hall
14. juli:
Britta Løve Andersen
Bessie Andersen
Odense: 30. juli:
Eigil Valdemar Dewald Hansen
Fredericia: 14. august 1965:
Dagny Marie Olesen
København Søndre Gren: 27. juni:
Mogens William Vilhelmsen
Slagelse Gren: 25. juni:
Yrsa Stokholm

Ordinationer:

Aalborg: 12. juni:
Birger Anker Dal Petersen
København Nordre Gren: 29. maj:
Søren Nordby Larsen
26. juni:
Kurt Jørgen Westergaard
Odense: 19. juni:
Carsten John Larsen
Jørgen Johannes Larsen
Nordsjælland Gren: 31. maj:
Frode Johannes Willadsen
14. juni:
Claus Zimmermann Pedersen

Missionærforflyttelser:

1. juli:
Harold Shaw
Terry Booras
Richard Beal
Kenneth Reading
Brent Sorensen
Mark Wendelboe
Paul Thuesen
Gary Milner
Terrell Van Orden
7. juli:
Russell Mouritsen
Lynn Carquist
Frank Hersom
John Lowe
David Nielsen
Finn Christensen
Orson Dietz

Fra:

Sundbyøster
Søborg
Grenaa
Aalborg
Frederiksborg
Næstved
Frederiksborg
Lyngby
Svendborg
Aalborg
Aarhus
Nørresundby
Odense
Frederiksborg
København
Esbjerg
Birkørød

Til:

Søborg
Sundbyøster
Aalborg
Frederiksværk
Frederiksborg
Frederiksborg
Næstved
Svendborg
Hillerød
Missionskont.
Hørsholm
København
Fredericia
Aalborg
Birkørød
Glostrup
Bornholm

Døbt af:

Ældste Keenneth Reading
Ældste Samuel L. Jones
Ældste Richard Spencer
Ældste Warren K. Olsen
Ældste Warren K. Olsen
Broder Flemming Hall
Broder Hans Hall
Broder Mogens Wittendorff Andersen
Broder Erik Andersen
Ældste Russell Mouritsen
Ældste Gayle C. Jensen
Ældste Gert Sommer Jensen
Broder Svend Aage Stokholm

Til:

Lærer
Lærer
Diakon
Diakon
Præst
Lærer
Lærer

Håndpålægelse ved:

Ældste Russell Mouritsen
Ældste John P. Broberg
Ældste Richard Spencer
Ældste Warren K. Olsen
Ældste Warren K. Olsen
Broder Holger P. Petersen
Broder Hans Hall
Broder Mogens Wittendorff Andersen
Ældste Ray Deloy Olsen
Ældste John Lowe
Ældste Paul G. Paystrup
Ældste Lee K. Mortensen
Broder Svend Aage Stokholm

Ordineret af:

Broder Willy Petersen
Broder Ejvind Nordby Larsen
Broder Arthur Sørensen
Broder Chr. Kløkker Hansen
Broder Holger P. Petersen
Broder Arne Johannes Jacobsen
Broder Poul Børge Andersen

Ross Brown
Timothy Dye
Gert Sommer Jensen
Woodrow Rasmussen
George Petersen
Kurt Larsen
James Johansen
John Lever
Bravant Haslam
Loy G. Pehrson
Bill Stinger
Jeroild Bryers
Michael Horspool
Roy Blanche
Michael Pope
3. august:
Ralph Rasmussen
Stephen Woodbury
Rodney Huntsman

Hjørring
Hjørring
Glostrup
Gentofte
Bornholm
Odense
Esbjerg
Fredericia
Hørsholm
Rødovre
Bagsværd
Aarhus
Helsingør
Hellerup
Aabenraa
Odense
Odense
Esbjerg
Hjørring
Aarhus
Gentofte
København
København
Bagsværd
Rødovre
Aarhus
Aabenraa
Hellerup
Amager
Viborg
Grenaa
Amager

Personlige nyheder

Bryllup i København Nordre Gren:

Den 6. juli viedes på Frederiksborg Rådhus broder Erik Toft og søster Lone Rytter Essenbak, og den 11. juli viedes det unge par for tid og evighed i templet i Schweiz. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

Broder og søster Toft beder os bringe en hjertelig tak til alle, som viste dem opmærksomhed til deres bryllup!

Bryllupper i Amerika:

Tidligere missionær i den danske mission, Glen G. Simmons, viedes den 8. april i Salt Lake Templet til Jutta Haselstrom, tidligere Esbjerg. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

Tidligere missionær i den danske mission, Dennis Q. Taylor, viedes den 5. august i Idaho Falls Templet til Judy Ann Moser. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

Tidligere missionær i den danske mission, Craig B. Rasmussen, viedes den 12. august i Manti Templet til Leila Hanne Sorensen. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

Fødselsdage:

Vi siger i denne måned til lykke til følgende søskende:

Aalborg:

Anna Margrethe Giessing, 75 år den 18. september.

Horsens:

Magda Carstensen, 75 år den 2. september.

Færøerne:

Johanne Sjøstein, 75 år den 3. september.

København Søndre Gren:

Mina Gertrud Schöneck, Hedebygade 17 A, 70 år den 3. september.

Herning:

Louise Oline Hansine Jensen, Ikast, 75 år den 12. september.

København Centrum Gren:

Jørgen Peter Mott, Istedgade 25, 85 år den 13. september.

Ester Vilhelmine Stub, Smallegade 52, 65 år den 14. september.

København Nordre Gren:

Rosa Madsen, Gåseholsvej 91, 70 år den 16. september.

Esbjerg:

Christiane Sophia Klausen, 80 år den 20. september.

Missionærankomster:

Med SAS via New York er følgende missionærer kommet til den danske mission:

28. juni:

Stan Stevens fra Spanish Fork, Utah, beskikket til at arbejde i Lyngby.

Richard Loyd Harrison fra Orange, California, beskikket til at arbejde i Grenå.

Robert J. Harris fra Brigham City, Utah, beskikket til at arbejde på Frederiksberg.

Gloria Ann Parker fra Midvale, Utah, beskikket til at arbejde på Missionskontoret.

5. juli:

Dayle Garner Nielson fra Gooding, Idaho, beskikket til at arbejde i Odense.

Velsignelser:

Holbæk: 3. april:

Bent Colvig-Jensens og Tove Jeppesen Colvig-Jensens datter, *Line Colvig-Jensen*, velsignet af sin fader.

København Nordre Gren: 5. juni:

Birger Gustav Anders Munchs og Kirsten Friedell Christensen Munchs søn, *Kenneth Munch*, velsignet af sin fader.

3. juli:

Hans Henning Halls og Winnie, Greta Dahl Halls datter, *Bettina Hall*, velsignet af sin fader.

Svendborg: 5. juni:

Villy Thagaard Hansens og Yrsa Agnethe Jørgensen Hansens datter, *Anita Thagaard Hansen*, velsignet af ældste Michael Terry.

Horsens: 2. juli:

Ebbe Rosenkildes og Kirsten Agnete Bjørn Rosenkildes søn, *Palle Bjørn Rosenkilde*, velsignet af sin fader.

Amager Gren: 5. juni:

Erik Madsens og Anne Grethe Nielsen Madsens søn, *Benny Poulsen Madsen*, velsignet af broder Henri Olsen.

Dødsfald:

Amager Gren:

Den 4. april døde søster *Frida Kristine Hertzsprung Bisbjerg*, 55 år gammel. Æret være søster Bisbjergs minde!

Horsens:

Den 18. april døde broder *Thomas Peter Alfred Davidsen*, knap 69 år gammel. Æret være broder Davidsens minde!

Aalborg:

Den 17. juni døde søster *Gerda Marie Valborg Rosenkilde Christensen*, knap 58 år gammel. Æret være søster Christensens minde!

Århus:

Den 15. juli døde søster *Carla Ahlgreen Larsen* efter lang og håbløs sygdom, knap 46 år gammel, og blev begravet fra kirken den 19. juli. Æret være søster Larsens minde!

Tak!

Hjertelig tak for hver en hilsen og blomst, som er sendt til min mor under hendes lange sygdom, og til hendes begravelse.

Ane Larsen — Jørgen Larsen, Århus.

Paul Leishman fra Wellsville, Utah, beskikket til at arbejde i Nørresundby.

Missionær afløsninger:

Følgende missionærer er blevet hæderlig afløst fra deres arbejde i den danske mission:

8. juli: *Glen Howard Hansen* fra Roy, Utah, efter sidst at have arbejdet som assistent til missionspræsident R. Earl Sorenson.

22. juli: *Bravant W. Haslam* fra Murray, Utah, efter sidst at have arbejdet i København.

John Thomas Lener fra Salt Lake City, Utah, efter sidst at have arbejdet i København.

Stan Stevens

Richard L. Harrison

Robert J. Harris

Dayle G. Nielson

Paul Leishman

Gloria Ann Parker

Glen H. Hansen

Bravant W. Haslam

John T. Lener

KRONET MED HERLIGHED

som har været udsolgt, er nu atter på lager. Da vi har måttet genoptrykke nogle af siderne til det nye oplag, har vi måttet forhøje prisen lidt.

Prisen er nu **kr. 17.00**

og bogen kan bestilles ved indsendelse af beløbet på postgirokonto 333.38, CHURCH OF JESUS CHRIST OF LATTER-DAY SAINTS, Dalgas Boulevard 164, København F.

Husk på talonen at anføre, hvad der ønskes!

SLÆGTSFORSKNING

arkiv- og biblioteksundersøgelser
foretages af

Finn Andersen
genealog
Grysgårdsvej 2, Kbh. F.
Tlf. FAsan 6431

10% rabat på alle lædervarer til kirkens medlemmer

Kuffertter - visit- og rejsetasker - pung - tegnebøger
skolemapper - dokumentmapper m. m.

LÆDERVAREFORRETNINGEN LE SAC
v. Ruth Hansen
Gl. Kongevej 163 — VE. 6397

Biler, så er det her det foregår. Specialitet er stadig folkevogne, men andre mærker haves også.

Venlig hilsen
Mogens - HE 3280

Corona TAPET

H. P. BALTZER

Begravelsesforretning

(Vanløse Ligkistemagasinet)

Begravelser ordnes overalt - egen rustvogn
Jyllingevej 8 - København - (01) 71 75 01

Gælder det forsikring så

Dæk Dem i
DE GÆLDENDE FORSIKRINGSSELSKABER
DANMARK

gennem **Arne Rytz**

Osterbrogade 41, København Ø.
Telf. TRia 6040

Billetter til originalpriser: TOG, FLY, SKIB, hotel-reservationer, forsikringer, valuta m. m. Individuelle rejser, selskabsrejser.

JØRGENSENS
Rejsebureau

JERNBANEGADE 7 - KØBENHAVN V.
TLF. (01) 15 95 80

Ryegade 20 - Århus C. - Tlf. (061) 2 99 66

8 OCT 1984